௨ 7-2

கீதாத் திரயம்.

ஈசுவர கீதை, பகவற் கீதை,

பிரஹ்ம கீதை,

மூன்று சேர்ந்தது.

உரிமை யுடையோர்,

திருப்பூவணம், வேதாந்த மடம்,

ஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞாநாச்சார்ய ஸ்வாமிகள்.

விலை ரூபாய் மூன்று.

1. வியாச பகவான் சம்ஸ்கிருதத்தில் இயற்றிய, கூர்ம புராணத் துள்ள ஈசுவர கீதை 11 அத்தியாயம், சுலோகம் 495. கவி 338.

2. பாரத இதிகாசத் துள்ள, பகவற்கீதை. 18 அத்தியாயம், சுலோகம் 700. கவி 545.

3. ஸ்காந்த புராணம், சூத சம்ஹிதை யில் உள்ள, பிரஹ்ம கீதை, 12 அத்தி யாயம். சுலோகம் 1058. கவி 547.
ஆக சுலோகம் 2253. கவி 1430.

உ

ஸ்ரீ வியாச பகவான்
சம்ஸ்கிருதத்தில் இயற்றிய
கூர்ம புராணத் துள்ள
(சிவப் பிரகாசம் என்னும்)

ஈசுவர கீதை.

இஃது

இறும் பூதூர்
ஸ்ரீ தத்துவ ராய ஸ்வாமிகளால்
தமிழில் செய்யுள் வடிவ மாக
மொழி பெயர்க்கப்பட்டு
தலைப்புக் கவி —
பாட்டு முதற் குறிப்பு அகராதியோடு,
திருப் பூ வண மடாதிபதி
ஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞாநாச்சார்ய
ஸ்வாமிகள் அவர்களால்

மதுரை
ராஜேஸ்வரி பிரஸில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
காபிரைட்] 1953. [விலை அணு பத்து.

உ

முகவுரை.

ஸ்ரீ வியாச பகவான் மந்த மதியினர் கடவுளின் உண்மைச் சொரூபத்தினை உணர்ந்து பக்தி செய்து பரகதி யடையும் பொருட்டுக் கருணை மீக் கூர்ந்து செய்யப்பட்ட புராணங்கள் பதினெட் டாம்.

புராணம் 18, உப புராணம் 18, உப உப புராணம் 18 ஆக மூன்று வகையாக 54 புராணங்கள் உள்ளன என உணர வேண்டும். இவை யாவும் பிரஹ்மா - விஷ்ணு - ருத்திரன் - சூரியன் - அக்கி என்னும் பஞ்ச மூர்த்திகளைப் பகர்வன வாம். பல முனிவர்களாலும், மகரிஷிகளாலும் செய்யப்பட்டன வாம்.

ஸ்ரீ வியாச பகவான் இயற்றிய பதினெண் புராணங்களுள் 15-வது ஆக எண்ணப்படும் கூர்ம புராணமும் ஒன்றாம். அது பிராஹ்மீ, பகவதீ, சௌரீ, வைஷ்ணவீ என நான்கு சம்ஹிதை உடையதாம். அவற்றில், பிராஹ்மீ சம்ஹிதை மாத்திரம் பூர்வார்த்தம் 53 அத்தியாய

மும், உத்தரார்த்தம் 46 அத்தியாயமும், ஆக 99 அத்தியாயத்தில் 5867 சுலோகம் உடைய தாக விளங்குகின்றது. அதன் உத்திரார்த்தத்தில் ஈசுவர கீதை என்பது 11 அத்தியாயத்தில் 495 சுலோகம் உடையதாக விளங்குகின்றது. அது ஈசுவரன் நாராயண மூர்த்திக்குத் திரு வாய் மலர்ந் தருளியது.

இவ் வளவு அருமை வாய்ந்த சம்ஸ்கிருதத்தில் உள்ள இதனை இறம்பூதூரில் சமாதி கொண் டிலங்கும் **ஸ்ரீ தத்துவ ராய சுவாமிகள்** 338 செய்யுளில் தமிழில் மொழி பெயர்த்திருக்கின்றார்கள். இதனை இயற்றி முந் நூறு ஆண்டுகட்கு மே லாக இருக்கலாம். இத் தமிழ்க் கவிக்கு ஓர் உரை நாம் இயற்றி யிருக்கின்றோம்.

இதனை, படிப்பவர்கட்கு உபகார மாக டபிள் கிரௌன் 1—32 பேஜ் சைசில் சிறி தாகப் பாக் கட்டில் வைத்துக்கொள்ளும்படி யாக அச்சிட் டிருக்கின்றோம்.

திருப் பூ வணம், வேதாந்த மடம்.

எண்.	அத்தியாயப் பெயர்.	சுலோகம்.	கவி.
1.	இருடிகள் வினவல்	51	30
2.	சாங்கிய யோகம்	56	55
3.	சம்பிரதாயம்	24	15
4.	பத்திமை	34	21
5.	விசுவ ரூபம்	46	40
6.	சிவ சக்தியின் செயல் உரைத்தல்	51	25
7.	தத்துவ நிசம் விபூதி	32	20
8.	பிரபஞ்ச சர்வ காரண புராண புருஷப் பிரதிபாதகம்	18	13
9.	மாயா விகாரம்	20	18
10.	தத்துவ தரிசநம்	17	14
11.	யோகம்	146	87
	ஆக சுலோகம்-கவி	495	338

புராணம் 18 வியாசர் செய்தது.

1. அக்நி புராணம்.
2. கூர்ம புராணம்.
3. கருட புராணம்.
4. நாரத புராணம். 24000 சுலோகம்.
5. பத்ம புராணம்.
6. பிரஹ்ம புராணம்.
7. பிரஹ்ம வைவர்த்த புராணம்.
8. பிரஹ்மாண்ட புராணம். 11000 சுலோகம்.
9. பவிஷ்ய புராணம்.
10. ஸ்ரீமத் பாகவத புராணம். 18000 சுலோகம்.
11. மத்ஸ்ய புராணம்.
12. மார்க்கண்டேய புராணம்.
13. லிங்க புராணம்.
14. வாமந புராணம்.
15. வாராஹ புராணம்.
16. விஷ்ணு புராணம்.
17. சிவ மகா புராணம். 24000 சுலோகம்.
18. ஸ்காந்த மகா புராணம். 7 கண்டம். 81100 சுலோகம்.

உப புராணம் 18. பலர் செய்தனர்.

1. ஸ்காந்த புராணம். 6 சம்ஹிதை.
100000 சுலோகம்.
2. பார்க்கவ (கணேச) புராணம்.
3. சிவ புராணம். 4. நர சிஹ்ம புராணம்.
5. ஆதி புராணம் 20 அத்யாயம். வியாசர்
6. ஆதி பிரஹ்ம புராணம். [செய்தது.
7. கல்கி புராணம். வியாசர் செய்தது.
8. ஜைமினீய புராணம்.
9. ஸ்ரீமத் தேவீ பாகவத புராணம்.
10. வாயு புராணம். வியாச தேவர் செய்தது.
11. சாம்ப புராணம்.
12. சௌர புராணம். த்வைபாயநர் செய்தது.

உப புராண உப புராணம் 18.
பலர் இயற்றினர்.

1. சுதர்சந புராணம். 2. சூர்ய புராணம்.
3. பிருஹத் ஸ்வயம்பு புராணம்.
4. மகா பாகவத தேவி புராணம்.
5. ஹரிவம்ச புராணம்.
6. பிருஹத் தர்ம புராணம்.

சிவமயம்.

ஈசுவர கீதை கவி 338-க்குத் தலைப்புக் கவி 6.

பதி னுன்கு சீர் ஆசிரி விருத்தம்.

1. இரு-பூதம் இல-முன்ம சிவ-பிரம நாதனுய் சூதமா கார்-அருந்த, இத்தபோ சொன்னவா தலை-பரம நார-ஏ துகா-அந்த திங்கள் சுட்ட, வரு-அரியு செய-கந்த வெல்க-துதி அந்த மால் உன்னைநீ கேச யாதொன், வானே-ஓ வா-அளவி பாயிரமுன் முப்பது சாங் கியயோகம் மறை-அ றைவ, உரு-இந்த மறைவு-அறி வென-யாதொர் ஆங்கவன் பந்த-உயிர் அயில்-இருளுடன், உலகி னில் அறிவினே முத்தியா னே-அறிவின் இன்பம்-எப் பொழு-இத் தன்மை, நரு-தான லா-கருமம் அழியாதெங் ஆதலான் முனி-யாதொர் படி-அ டுத்த, நல்லறிவு யாதொருபொர் படிகந்த ஆத லால் யாதொரு பொழுதி யோகம்.

2. யோக-பூ தங்களெவை யும்-யாதொ பொழுதியோ கந்தன்னை யாவன் யாதொர், யூ-பூதங் கள் யாவ னெருு-பிற-ஆ றுப-ஆதல்

அவ்வண்ணம் ஓங்கி யோகம், யாகயா தொன்-
யோகம் அறையுமவ் எல்லாரு கண்ணின்-எல்
லாரை பார்த்து, யாதொன்றை நானேமா
எங்கும்-ஆங் கவர்-சுத்தன் என்னு-அன் றெண்ப
தைந்தே, சூக-மூன் றவதுசம் பிரதாயம் முன்ன-
நன் ருய்-இரண் அரிது ஒருதான், சொன்னதா
மகம்-ஆதி கோலம்-ப டைப்பதும் நிகில-இந்
திய-சகத், சாக-பா ஏக-பதி னேந்து-நான் காவ
தாம் பத்திமை-வி ரிந்த திங்கே, சகத்-ஈங்கு
சந்ததம் ஏகனு பத்தி-மறை பழு-கலை-ப டைத்-
ஓ தம்-ஈ.

3. ஈது-வஞ் சமாயையொர் ஆலம்ப ஓதியா
மூன்ருவ நித்த அறிவால், எல்லாவ காலமா
கியபாம் படைப்பவன் யானுடும் இருப தொன்றே,
சேதைந்தா வது-விஸ்வ நுப-இவ் வள-எண்ண
எவன்மா நித்தி கணமா, சிரபுண்ட தனதான
ஞால-உற் பவநோயு ஆகாத துறவி மாதா,
போது-உரு வோகண்டு மா-குராம் பை-பழுதில்
ஆகமுறு காண பாமா, போதனு இப்பிரம
எந்தைநீ உன்னுரை தொழுத-ஒரு மறைய னந்த,
ஆதிதே படை-யோகி அகிலவுல காணம்யா ஓது

மொலி எந்த கூடு, அம்-பவன் காமனீ உருப்ப-
எந் தை-அளவி மேலதா நாற்ப தாறே.

4. ஆளுவ தாதுசிவ சத்திசெயல் காத-அகி
செய்-மேவி ஈங்கு கரிய, அமர்-எந்த கடை-
தெய்வ வருண-மிக பொல்லா அருத்திசெய் தக்க
மதியின், பாறு-வே மெரி-படவ பொருவில்-நிகழ்
உற்பவ அந்நியமி பூதம் ஆதம், பல-தொல்-இரு
பத்தைந்து ஏழாவ தாம்தத்வ நிசபூதி அனிய
சிர-சங், ஏறிந்த்ர ஞானமதி எண்-சித்தர் கற்பங்
கள் எவலார் தக்க ஒன்ன, எந்தப்பி றை-மனம்
ஆகவிவை ஒத்தமுக் தரும-அறி யாமை பின்னி,
போறு-அவன் இருபதாம் எட்டாம்ப்ர பஞ்ச-வரு
பகர்-சென்ம எந்த பாங்கா, பொன்று-சங் கை-
இறைவ நுண்ணி-ஆ ரண-மோக பாகம்-என்னை-
பன் மூன்றுன்.

5. ஒன்பதாம் மாயாவி காா - நின் மல-
என்னு யாதொன்று சோதி அன்றி, ஓது சின்
மய-எனந் தம்-சத்தி மத்தியம் உடு-ஈனஞ் செய்
யும் ஒப்ப, பன்-உலகம் புன்மய அப்பாம் எங்கு-
முகம் மாசுபதி னெட்ட தாகும், பத்தாந்தத்
துவதரிச னந்-தக்க ஒப்பரும் அறிவினில் நின்ம

யோகி, என்-பேறு பங்கமில் மெத்த-ஆ தியு-தபன உதியாமல் நித்த தாரா, எல்லாவே பதினான்கு பதினோரா வது-யோகம் இடர்யோக ஒருகா-தானி, அன்-மயலி சுத்தமா அயர்வறு-த ருக்கி-மனத் தால்-உள வாறு மறைவின், அரந்தை-படர் பல வாசி கூடி-தோ யமு-கந்த புரா-மந்த மந்த உகவே.

6. உக-அகற எச-இந் திய-ஓது தார்-விவத் இருது-தடி நீர்-வ ருத்தம், உன்னரும் தனி-பங்க சக-மிக்க யாவர்-அந் நிய-அவம அப்ப சொன்ன, துக-நலம் ஆசிரம பிறி-பரியு எண்-வசில் எப்படி-பொய் பத்தி பன்னி, துயரு-துதி எத்தொழில் அடங்கு-தற் றுவ-என்னை என் பதத் சாம எந்த, இக பங்கம் ஈதெல்-கரு நீங்காத காமர-பொல் அரி-சிவண முனிவர் இந்த, ஏதம்-ஆ தவி-நான்ம மரு-தன்ப ரா-ஈச யோகிகள் சனற்கு எந்தை, அக-எம வேருக ஒழி-ஓதம் நீ இன்-மா மறை-மூவர் எண்ப தேழாம், ஆகமுந் நூற்றுமுப் பானெட்டு இவைபரமன் அடியவர்க் கருள முதமே.

முற்று.

ஈஸ்வர கீதை.

பாயிரம்.

பூத மைந்தோ டாவிமதி புருட னாகிப் புணர்ந் தென்றும், பேத மில்லா வறிவுருவாய்ப் பிறங்கு கின்ற பேரொளியோ, னாதி மூவர்க் கறிவரியோ னரிவை பாக னாமமலன், பாத பங்க யங்கடலை வைத்தே பணியும் பரிசினால் 1

இலங்கிய மறைக ணான்கு மியம்புதற் கியலா தென்ன, மலங்கிய சிந்தை யோடு வானவர் மூவர் நிற்க, விலங்கிய லனைய வென்னை வேதகஞ் செய்தென் னுள்ளே, துலங்கிய சொரூபா நந்தன் றுணையடி தொழுதல் செய்வாம். 2

முன்மதி யணிந்த செக்கர்நன் மவுலி முதல் வனே யென்னமுன் னின்று, நன்மதி முனிவர் கேட்பவன் போடு நல்கிய நான்மறைப் பொரு

ளைப், புன்மதிச் சொலவும் பொருளுமொன்
றுணரேன் போதகஞ் செயப்புகு மிதுகண்,
டென்மதி யெனக்கே நகைசெயு மாறு லேதி
லார்க் கென்செயா திதுவே. 3

சிவன்றிரு வுருவு கொண்டுமுன் பருளிச்
செய்ததோர் புராணமா தலினுற், சிவன்றனை
யளித்த பரன்றிரு நாமஞ் சிவப்பிர காசமா
மதனுற், சிவந்தசெந் தமிழா வியார்க்குமிந்
நிலத்தே சிவந்தனைத் திகழ்த்திடுந் தெளிவாற்,
சிவன்றனக் குரிய தாதலா னமஞ் சிவப்பிர
காசமென் றுரைப்பாம். 4

பாயிரம் முற்றிற்று.

---

1. இருடிகள் வினவும் அத்தியாயம்.

பிரமரண் டங்கள் படைத்தவப் பரிசும் பெரு
மையு மறுக்களெல் லைகளும், வரமுற வுரைத்தாய்
வளம்பெற வதிலே வாய்மையால் வருணநான்
கினினுக், தருமதற் பாராய் ஞானயோ கத்தே
சாலவா தரிப்பவர் தம்மாற், றிரமுறப் பாவுந்
தேவதே வர்க்குந் தேவனுண் டென்றுசெப்
பினையால். 1

நாதனு யரிய நான்மறை தெரிந்து நன்னெறி
யளிக்குநா ரணனு, மாதவ முனிபா லறிவெலா
மறிந்தா யாதலா லரும்பரந் திகழ்த்தி, யேதமார்
பிறவி யறுப்பதா ஞான மேதது வியம்புவா
யென்று, சூதமா முனியைச் சௌனகன் முதலாந்
தொல்லைமா முனிவர்கள் சொன்னர். 2

சூத மாமுனி முனிவர்கள் சொன்னவா கேட்டுப்,
போத மாநெறி யளித்தன புராணனை நினைவுற்,
ரேது வானொருப் படவவன் றனக்குணர்
வளித்த, நாத னுகிய வியாதனு முறைவிட
நடந்தான். 3

கார்முகில் போலு மேனி கமலமா மலர்போ லுங்கண், ணோர்மிகு முநியை யெல்லா முநிவரு மிறைஞ்சச் சூதன், பார்மிசைத் தெண்டம் பண்ணிப் பன்முறை வலமாய் வந்து, கூர்மிகு மன்பிற் சென்னி குவித்தகை யோடு நின்றான். 4

அருந்தவத் தோர்க ளெல்லா மாமய முரைத்த வர்க்குப், பொருந்துமா தநங்கற் பிக்கப் பூசுரர் முகங்க ணோக்கி, யிருந்தவங் கல்வி கேள்விக் கில்லையே யிடையூ றென்று, பெருந் தகை யுரைத்தான் சூதன் பின்னரும் வணங்கிச் சொல்வான். 5

இத்தபோ தநர்கள் சாந்தியா லறத்தா விறந் தவ ரிறையியல் பறிவான், பத்தரா னவர்க ளேவலே செய்யும் பாவகம் பிறந்தன வெவர்க்கு, மத்தனா மரிபண் டாமையாய் முநிகட் கருளிய தேதெனக் களித்த, சுத்தஞா நத்தை யிவர் களுக் கருளாற் சொல்லெனத் துணையடி தொழுதான். 6

சொன்ன வாசகமு ளங்கொ ளாவிறைது ணைப்ப தங்களை மினைந்துதன், சென்னி யாலுறவ ணங்கி விண்ணவர்க டேவ னும்பரவு தேவனே,

முன்னோர் நாண்மிகுச நற்கு மாரன்முதன் முநி வர் கட்குலகின் மூலமாந், தன்னை யாரருளி னோதி னானினிது கேண்மி னென்றுமுநி சாற்றினான். 7

தலைமைசேர் சநற்கு மாரன் சநந்தநன் சநகன் வெள்ளி, யலைவிலா வருத்தி ரன்றா னங்கிரா வாம தேவன், கலைதெரி பிருகு யோகி கபிலனத் திரிக ணாதன், மலைவறு வசிட்ட னோடு மரீசியா மதி யின் மிக்கோர். 8

பரமன தருளா லன்றியே பரத்தைப் பரப் புறப் பார்த்ததம் மதியா, லொருவரோ டொரு வர் பன்னெடுங் கால முசாவியொன் றுணர் வுறப் பெறாமல், வரமிகு பதரி வநமடைந் தரிய மாதவம் வருந்தினார் வருந்த, நரனோடு நாரா யணனோரு முநியாய் நற்றவர்க் கருள்செய நடந்தான். 9

நாரண னருளிற் பணிந்துமா முநிவர் நான் மறை மொழியினால் வழுத்தக், காரணந் தன்னை யறிந்துநீர் தபித்த காரண மென்னெனக் கண்ண, னோரணி மறையின் பொருடெரிந்

திடுதற் கெங்களா வியன்றில திறைவா, வாரணப் பொருளை யறிகுவாய் நீயே யாதலா லுன்னையே யடைந்தோம். 10

ஏதுகா ரணமிவ் வுலகினுக் கெல்லா மென்று நின் றளிப்பவ னெவன்று, னேதுதா னான்மா வேதுவீ டேவன் பிறப்பவ னெவன்பிறப் பிப்பா, னேதுமா ராலே கண்டிடப் படுவ திணை யறு பிரமமே தெல்லா, மோதுவா யெங்க ளைநீ யல்லா லொழிப்பவரில்லை யென் றுரைத்தார். 11

அந்த வெல்லையி லம்புயை கேள்வனும்
வந்த தன்றவ வேடத்தை மாறியே
சிந்தை யாலிமை யோர்க்குந்தெ ரிக்கொணா
வெந்தை தன்னொளி யாலேயி லங்கினான். 12

திங்க ஞாயிறு போலத்தி கழ்ந்தவெண்
சங்கு மாழியுந் தண்டஞ்சா ரங்கமுஞ்
செங்கை நான்குந்தி ருமறு மார்பமும்
பங்க யாலயப் பாவையுங் கூடவே. 13

சுட்ட பொன்னினுந் தூயொளி யாயொளி
விட்டி லங்கினன் விட்டுவி ளங்கொளி
மட்ட மன்றிய மண்டலத் தால்வெளிப்
பட்ட னன்னர ணாய்வந்த பான்மையான். 14

அரியுருவு கண்டகம கிழ்ந்தவள விற்கே, பெரியபரி வோடுபிறை சூடியபி ரான்முன், சுருதி முடி வோதுபொருள் சொல்லுத றுணிந்தே, கருதவரி யான்முனிவர் கண்ணில்வெளி நின்றான். 15

செயசெய தேவர் போற்றுந் தேவமா தேவ போற்றி, யயமற முனிவர் போற்று மம்பிகா பதியே போற்றி, நயமுறு மன்பா லன்றி நணுகுதற் கரியாய் போற்றி, செயலற விருந்த யோகிற் றிகழ்ந்திடுஞ் சிவனே போற்றி. 16

கந்தரை கனல்கா னீராற் கலந்திங்ஙன் கட்டப் பட்ட, வெந்திரம் வல்லாய் போற்றி யியங்கிட வளிப்பாய் போற்றி, யந்தமுஞ் செய்வாய் போற்றி யாநந்த வுருவே போற்றி, பந்தனை யறுப்பாய் போற்றி பாமகா ரணனே போற்றி. 17

வெல்க பூதபதி வெல்க சீவபதி வெல்க யோக பதி வெல்கவே, பல்கு பேருருவு கண்கை கான்முடிப கர்ந்தி டற்கரிய பான்மையாய், தொல்லை நான்மறையி னாலு முன்னியல்பு

சொல்ல லாகுமள வல்லவால், வல்ல வாறுசில
சொல்லி யாமுனைவ ழுத்து கோமெனவ
ணங்கினார். 18

துதித்தமா முனிவர் தலைகளால் வணங்கித்
தொழுதகை யினர்களாய் நிற்பக், கொதித்த
வான் புலத்துக் கொண்டல்வந் துதவிற்
றொப்பவே கொடியவெங் கூற்றை, யுதைத்த
தா ளுடையா னுலகமுண் டுமிழ்ந்த வொரு
வனைத் தழுவியிங் கிவர்கள், பதைத்தகா
ரணமென் செய்யவேண் டுவதென் பகரெனப்
பவளவாய் மலர்ந்தான். 19

அந்தமா விறைவ னருள்செய்வா சகத்தைக்
கேட்டவ ரருந்தவ வெரியால், வெந்தபா வத்
தால் விமலபா வத்தான் மெய்ப்பொருள்
விளங்குவான் வேண்டி, யெந்தையே யெனையே
யடைந்தன ரிவர்கட் கிரங்கியான் கேட்டுட
னிருப்பப், பந்தவே ரறுக்கும் பரமஞா னத்தைப்
பகர்ந்தருள் செய்கெனப் பகர்ந்தான். 20

உன்னைநீ யுணர்தி யல்லது வேறா ருணருவா
ருனதுபே ரருளாற், றன்னையே தன்னாற் றானறி
யறிவு சங்கரா விவர்க்கரு ளென்று, பின்னர்மா

முனிவர் தங்களை நோக்கிப் பிஞ்ஞகன் பெருகிய
வருளா, லென்னைநீர் வினவு மரும்பொருள்
வினவி யெய்துவீ ரெனவவர்க் கிசைத்தான். 21

கேசவ னுரைத்த மாற்றங் கேட்டவர்
பணிந்து பின்னு, மீசனை வினவு மெல்லை
யிருவிசும் பிடையே தெய்வ, வாசகம் வந்த
தாங்கே யரியொடு மளவி றந்த, தேசினா லகில
மெல்லாந் திகழவீற் றிருந்தான் றேவன். 22

யாதொன் றிலடங் கவிளைங் தவெலா
மியாதொன் றிடைநின் றதொடுங் குவதப்
பூதங் களினா தனோர்பொன் னணைமே
லேதங் கெடவே றியிருந் தனனால். 23

வானே முதலியா வையுமன் னிடமாய்த்
தானே முழுதா கியதத் துவமாங்
கோனே யிவர்கண் டுகொளும் படியா
னானே யரியோ டுமொரா தநமேல். 24

ஓவா மையுளத் திடையோ குசெய்வார்
பாவா லையமே வுபரம் பொருளைத்
தேவா திபர்தே டுசிவன் றனையே
யாவா வவர்கண் டனரா தநமேல். 25

அளவி றந்தவன் பாகிய வருந்தவர்க் கமலன்,
முளரி யங்கண்வண் டுழாய்முடி முகுந்தனை
நோக்கி, வளமி குந்தமெய்ஞ் ஞாநநான் மற்று
மக் குரைப்ப, வுளமொ ருங்கியன் போடுகேட்
டுணர்மினென் றுரைத்தான். 26

1. இருடிகள் வினவும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக விருத்தம் – 30.

---

2. சாங்கிய யோக அத்தியாயம்.

மறைபயின் முனிவர் கேட்ப மாமறை முடிவி
னுலு, மறிவரு மறிவா நந்த வருளுரு வமலன்
றன்பாற், பிறிதரு பேத நீத்துப் பெயர்விலா
தொன்று யெங்குஞ், செறிதருந் தன்னை யீசன்
றெரிதர வியம்ப லுற்றான். 1

அறைவதன் றிந்த ஞாந மியாவரு மறியா
ராலுன், மறைவுறச் செய்வ தொன்றாய் மன்
னியே யுள்ள தென்றுங், திறலுடை யியம

மாதி செய்தசீர் மறையோ ராலு, மறிவரும்
பொருளை நீங்க ளறிமினென் றருளிச் செய்
தான். 2

இந்த ஞாநத்தை யெய்திய வின்பத்தா
ரந்த மில்பிர மத்துரு வாயினோர்
பந்த மேவிடார் பண்டுமின் றுமென்றே
யெந்தை யீறிலி யீசனி யம்பினன். 3

மறைவுறும் பொருள்களினும் மறைவுறும்
பொருண்மிகவு, மறைவுறும் படிசெயலை யற
விருந் திடவுளது, செறியுமன் புடைமையொடு
திகழ்தருந் தவமுநிக, ளறிவுறும் படியிதனை
யறைவனென் றருளுமிறை. 4

அறிவென வுரைக்கப் பட்ட தவனுடை யுருவு
தன்னே, றுறைவிலா நிமலன் சாந்த னுண்ணிய
னென்று முள்ளோன், செறியுமெய் பொருட்கு
முள்ளாய்ச் சிந்மய மாயே சான்றாய்ப், பிறிதரு
மவித்தைக் கெட்டாப் பெற்றிய னென்று
னீசன். 5

யாதொரு பொருட்கு முள்ளா யிருந்துள
வறிவு தன்னை, மேதகு புருட னென்று முயி

றென்று மீச னென்றும், பேதமில் கால மென்று
மநமொடவ் வியத்த மென்று, மோதிடு மறைக
ளென்றே யுரைத்தன னொழிவி லீசன். 6

ஆங்கவன்பா லாவவெலா மவனிடையே யோ
வதுவு, மோங்கியமா மாயையினை யுடையனதி
லார்ப்புண்ணோன், பாங்குறநா நாவுடலம் பண்ணி
யிடு மாயிடினு, மீங்கிவைதன் னிடைத்தோயா
திவைநடத்து மியல்புமிலான். 7

பந்தமதி லொருக்காலும் பற்றுனு னப்பந்
தஞ், சிந்தைசெய்துந் தான்செய்யான் செய்
வானு யேநிற்கு, முந்தியவான் காற்றனனீர்
மண்ணல்லன் முழுதுமா, யந்தமிலா வாநந்த
வறிவுருவே யவன்வடிவம். 8

உயிரினோடுமந மவ்வி யத்தமுறு கந்த மாதிபுல
னைந்தலா, னயர்வி னாகியக மென்று நின்றறியு
மந்த நாற்கரண மும்மிலான், பெயர்வி லாது
சொலும் வாக்கி னோடுமுத லைந்து மாய்விடய
மும்மிலா, னுயர்வ தாயவறி வேத னக்குருவ
மென்று ரைக்குமொளி மேனியோன். 9

அயில்கின்ற வவைமுதலாம் போகநுகர் பவ
னல்ல, னுயிரல்ல னுயிர்க்குயிராம் புருடனெனு

மவனல்லன், மயலொன்றி யுளமாயை யதுவல்
லன் மற்றெல்லா, மயர்வின்றி யறிகின்ற
வறிவுருவென் றேயறிக. 10

இருளுட னேரொளி யாவதெவ் வண்ண
மருவலி லாவவை மற்றது போல
விரிவுள தாயச கந்தனி னோடும்
பொருவலி லாதப ரன்புணர் வெய்தான். 11

உலகினி லெவ்வண மொண்ணிழ றன்னோ
டிலகுவெ யிற்கல வாதது போல
நிலையில தாயச கத்தொடு நில்லா
னுலவலி லாதொளிர் கின்றப ரன்றான். 12

அறிவினோ டொன்றி நிற்குந் தமத்தொடு
விகார மாங்கே, யறிவினிற் கலக்கு மென்று
மணைந்துட னிற்கு மாகி, லறிவினுக் கநந்த
கோடி கற்பம்வந் திறந்திட் டாலும், பிறிவதற்
காகு முத்தி யில்லையே பேசி லென்றும். 13

முத்தியை யடைந்து யர்ந்த நித்தநன் முநிவ
ரென்று, மொத்தபே ரறிவே தன்பா லுளதவி
கார மென்றுஞ், சுத்தமுற் சுகதுக் கங்க டொடர்
பிலா நந்த ரூப, நித்தமென் றிடவுங் காண்ப
ரென்றன னிகரி லீசன். 14

யானே செய்கின் றனனெவையுஞ் சுகதுக் கங்க ளென்செயலே, யூனே வாடி யிடறடித்த லுடையோ ஞனென் றுரைத்திடுவோ, ராஞ வறிவின் றன்மேலே யாங்கா ரத்தை யிடுதலிஞ, ஞனே யெல்லா மென்றிருப்பர் ஞாந மில்லா ரென வறிக. 15

அறிவினை யுடைய ராகி யருமறை முடிவு கண்டோர், செறியுமெய்ப் பொருட்குஞ் சான்ருய்ச் சின்மய மாயே தன்னிற், பிறிதரு மவித்தைக் கெட்டாப் பெற்றியோ டெங்கு நிற்கு, மறிவென வுரைப்ப ரல்ல தயலொன்று மின்மை கண்டே. 16

இன்பமொடு துன்பமது வின்றியொர்வி காரந்
தன்கணதி லாவறிவு சார்வதிலை பந்தம்
பின்பதுள ஞவதறி யாமைமுத லாலென்
றென்பதுள தாகுமுடலோடியைய வென்றும். 17

எப்பொழுது நின்றுதய மானவொளி தானே
மெய்ப்படவி ருந்தறிவ தாகியெவ்வி டத்து
மொப்பில்பர ஞகுபுரு டன்னகம ணேந்தே
செப்பரிய வேறுபல செய்வனெனு நின்றே. 18

இத்தன்மைய தாகுமவ்வி யத்தமொடு கூடுமறி
வெத்தனையு முட்புறமி ருந்தறியு மேனுஞ்
சுத்தமது வாயதன துண்மையறி யாதே
யத்தன்மைய தாயவுரு வாயழியு மன்றே. 19

தானலா தொன்றைத் தாஞ யறிந்திடு மதஞலென்று, மானதாஞ் சுகதுக் கங்க ளியாரையும் வெறுப்புண் டாக்கு, மீனமா மயலோ டொன்றி யிருந்திடு முடலங் கொண்டே, யானதா யழியு மென்று மறியாமை மூதலாய்க் கொண்டே. 20

கருமஞ்செய விடர்வந்துறு மதுபுண்ணிய பாவந், தருமென்றுரை செயுமாமறை யவை யாகிய வசமே, யுருவந்தரு முழுதும்முள தாகும் மென வொழியா, வருடந்திடு மொளிமேனிய தறிகென்றருள் செயுமால். 21

அழியா தெங்கு முளதாகி யனைத்துட் புறம்புந் தானிரம்பி, யொழியா வறிவா யொருகுற்ற முரைத்தற் கரிய தொருபொருளே, கழியா மாயை யதஞலே காணப் பலவாய்த் தோன்றியிடு, மழிவா யினதென் ருென்றுமிலா திருக்கு மதுவே யியல்பென்ருன். 22

ஆதலான் முநிக ளுண்மை யொன்றென
வுரைப்பர் வேறும், பேதமவ் வியத்தத் தாலா
மென்றன ரதுவு மென்று, மோதிய மாயை
தன்னை யாசரித் திருந்தே செய்யு, நீதிய தென்று
கொண்டே நிகழ்த்தின னிகரி லீசன். 23

யாதொர்படி தூமமொடு தூளியொளி யாய
நீதியுடை வானைமறை யாதவண மேபோ
லோதுபுல னூடுகர ணம்முறுப வெல்லாம்
போதமுட னொன்றியவை நின்றுபுண ராவால். 24

அடுத்தநிற மெத்தனைய தாயபடி கம்வே
றடுத்திடவி லாதுதன தாயவொளி யேபோ
லடுத்தகம தாகியணை யாதவறி வென்றும்
விடுத்திருளை மிக்கொளிய தாய்விரியு மன்றே. 25

நல்லறிவு ளோருலகை ஞானவடி வென்றே,
சொல்லுவர்க ளவ்வறிவி லார்தொழிலில்
வேறும், பல்வகைய தேபொருள தென்றறிதல்
கொண்டே, நில்லதில தாமுலகு கண்டிடுவர்
நின்றே. 26

யாதொரு பொருட்கு முள்ளாய்க் குணமின்றி
யெங்குந் தானுய்ச், சேதந னுயே யென்றந்

திகழ்ந்திடும் பரிசு காணு, ரேதமா மயக்கந்
தன்னு லியாவையு மிருந்த வண்ணம், பேதமாய்க்
காணு நிற்ப ரென்றனன் பிறவி நாசன். 27

படிகந்தனி னிடையேபல நிறம்வைகவவ் வுரு
வாய், வடிவந்தன தெனநின்றிடு மதுபோலறி
வுருவு, முடிவொன்றுமில் பொருளெங்கணும்
முழுதும்மொளி யாயே, வடிவந்தொறும் வடிவந்
தொறும் வேறுய்வரும் வகையே. 28

ஆதலா லழியா நித்த சுத்தமா யெங்குந்
தானும், பேதமி லறிவு தன்னைப் பெரியவர்
பேசக் கேட்டு, மோதியு நினைந்து நாளு மருச்
சனை செய்ய வேண்டு, மேதமில் வீடே யெய்தற்
கிச்சையே யுடையோர் தம்மால். 29

யாதொரு பொழுதி யோக மநத்திடை யெங்கு
நின்ற, சோதியா யிலங்கு போதஞ் சோகத்தா
லிடைவி டாத, நீதியா னிகழ்ந்தெப் போது
நின்றிடிற் றுனே தன்னி, னேதிய பரிசு நின்று
னென்றன னுமையோர் கூறன். 30

பூதங்க ளெவையுந் தன்பாற் புணர்ந்திட
நிற்றல் கண்டே, பூதங்க ளெவற்றி னுள்ளும்

புறம்புந்தா னிற்றல் கண்டோன், பேதங்க
ளனைத்து மில்லாப் பிரமமே யடைந்து வேறா,
மேதங்க ளனைத்தும் விட்டோ னென்றிட லாகு
மன்றே. 31

யாதொரு பொழுதி யோகந் தன்னையே
யியற்றி யின்ப, மேதகு சமாதி தன்னை யடைந்து
வே றாகி நின்ற, பூதமியா தொன்றுங் காணா
திருந்தவ னெங்கு நின்ற, சோதியாந் தன்னிற்
றன்னைச் சோர்வின்றிக் கண்டே நின்றான். 32

யாவனி யாதொரு போதித யத்தே
மேவிய வாசையெ லாமற விட்டா
னேவரு மின்னமிர் தாயவ னப்போ
தோவலி லாதொளிர் வீடடை வுற்றான். 33

பூதங்க ளுடைத்தா யுள்ள வேறெலா மொன்
றின் கண்ணே, யேதங்க ளின்றிக் கண்டு
மதினின்று மெல்லா மாய, பேதங்க ளனைத்
துங் காணா தன்றிவன் பிரம மென்று, வேதங்க
ளனைத்து மோது மெய்யறி வடைந்து
நின்றான். 34

யாவ னொருவ னறிவுருவாந் தனையே கண்டு
மற்றொன்றாய், மேவ லின்றி வேறுபடக் காணான்

விளங்க வப்பொழுது, நீவினிலையா யுலகனைத்து
மாயை தானே யெனக்கண்டு, மேவ லரிதாம்
வீடடைந்தா னென்றே விளம்பி யிடலாகும். 35

பிறப்பினொ டிறப்புமிடை துன்பமடை
வென்னா, தறப்பரிவு செய்வதொர்ம ருந்துளத
தாய்வ, திறப்பில்பர மாயபிர மம்மதனை யெய்
துஞ், சிறப்புடைய ரானபொழு தேசிவம
தாவார். 36

ஆறுபல கூடியுல கத்தலைக டற்கே
வேறறவுண் மேவியுட னாகும்விளை வேபோ
லீறில்பர மாயருவ தாயபிர மத்தோ
டாறுமறி வானவைய டங்கியிடு மன்றே. 37

ஆதலா லெல்லா மாகி நின்றது மறிவே
வேறொன், றோதிடக் கண்ட தில்லை யுள்ளபே
ரறிவை நீக்கி, யேதமாம் பந்த மோடிவ் வுலகமு
மிலையே பார்க்கி, லாதியா மறிவை மூடி யறி
யாமை மயக்கு மன்றே. 38

அவ்வண்ண முரைத்த ஞான மமலமாய்
நுண்ணி தாகி, மெய்வண்ண விகார மின்றி
வேறொன்றோ டணைத லின்றி, மைவண்ண

விருத்தி யின்றி வளரொளி யாயே நிற்கு, மிவ்
வண்ண மல்லா தெல்லா மிருளுடை யறிவா
மன்றே. 39

ஓங்கிய முநிகா ளுங்கட் குரைத்தவே தாந்த
சாரஞ், சாங்கிய ஞான மென்றே சாற்றிடுந்
தன்மை யாகு, மீங்கினி யோக மாவ திறை
யின்றி விடய மெல்லா, நீங்கியே யென்றனோடு
நிலைபெற நிற்றல் சித்தம். 40

யோகஞ்செய ஞானம்முள தாகுமத னாலே,
யாகும்மித யோகம்பினை யதுவேசெய லுறு
வோன், சோகம்முறு பயனுமவை யெய்தா
தள வில்லாப், போகம்முழு தெல்லாம்புணர்
கின்றானிவ னேயாம். 41

யாதொன்றினை யோகஞ்செய்து பெறுவா
ரவர் பயனைப், பேதம்மில ஞானந்தனை யறிவோர்
பெற விசைவா, ரேதம்மில தாகும்வண மொன்றா
யிடல் கண்டே, போதம்முறு பரமாகிய பொருள்
கண்டது புணர்வார். 42

யோகஞ்செய்து நின்றோன்றுகை விட்டே
விட யம்மேன், மோகஞ்செல விழுமாலவர்

முடிவில்லிட ருறுவார், சோகம்மொழி விக்
கும்பர மெய்தார்தமை யடையா, ராகம்மறை
முழுதும்மது தனையேயறை தருமால். 43

அறையுமவ் வியத்தஞ் சீவன் மாயையா
லகிலஞ் செய்யு, மிறைவனு மீச னென்று
மியம்பிடு மறைக ளென்னை, முறைமையா
லுயிர்கட் கெல்லா மாகியே முழுதுங் கண்டே,
சிறையிறந் தோங்கி யெங்குந் திகழ்தரு மொளியு
நானே. 44

எல்லாரு மாசை யுறுகின்ற யாவு மிரதங்கள்
கந்த மெனிலே, நில்லாதி றந்து வருமாறி லாது
நிலையாகி நின்ற வெனிலே, பல்லார்மெய் கைக
ளொடுகால்க ளெண்ணில் பலவாய வற்றி னறி
வாய், நில்லாது நின்று நிகழ்கின்ற தென்று
முளனாய்வி ளங்கு மெனிலே. 45

கண்ணின்றி யெல்லாங் காண்பன் காலின்றி
யெங்குஞ் செல்வன், விண்ணின்ற வோசை
யெல்லாஞ் செவியின்றி விரைந்து கேட்பன்,
பண்ணின்ற கைய தின்றிப் பற்றுவன் விடுவ
னென்றே, யண்ணனன் முநிவர் தங்கட் கருளின
னறியும் வண்ணம். 46

எல்லா ரையுநா னறிந்திருப்ப னென்னை யறிவா ரியாருமிலே, நல்லா ருண்மை யெனக் கண்டோர் நாடி நின்றே யறிந்தபடி, யல்லா தில்லா வளவில்பரம் புருட னெனவு மறிவின்றி, யெல்லா மாகி யல்லாத வேக மெனவு மியம்பு வரால். 47

பார்த்துள முனிவ ரென்னைப் பரமென்றும் பண்டு மின்று, நீத்துள குணத்தோ னென்று நிர்மல ரூப னென்று, மாத்துமப் பொருளீ தென்று மலர்தலை யுலகுக் குண்மை, யாய்த்துமிவ் வறிவே யென்ப ரல்லவ ரறியா ரென்றும். 48

யாதொன்றை யமரர் தம்மா லறிவரி தாகு மென்ற, ஞேதிய மாயை மூட மோகத்தா லுணர்வ தின்றி, யேதுவொன் றிசையா வென்ற னுண்மையா மறிவைக் காணு, ரீதென முனிகட் கெல்லா மியம்பின னிமையோர்க் கீசன். 49

நானே மாயை தனைக்கடந்து நிற்பேன் ஞாலந் தனையியற்றே, னேனை யனவு மெனையொழிய யாதோர் செயலு மில்லதனு, ஞனே சகத்தை நடத்தியிடு நாத னென்று நடுவென்று, மானு

வறிவோ ரறிந்திடுவ ரென்றே யருளிச் செய் தனனுல். 50

எங்குந் தானு யாவையுமாய் நின்றே யொன்று யழிவின்றி, யங்க மொன்றின் றறிவேயாய் நண்ணி தாய வருள்வடிவைத், தங்கு ஞான யோகத்தான் முன்பா சரித்துப் பினைவந்தெ, னங்க மான பேரொளியோ டொன்றி யானு யடங்கிடுவார். 51

ஆங்கவர்க ளென்னுடைய மாயையைவ சித்து, நீங்கியபின் னின்மலம தாயவுரு வாவ, ரீங்கிது செயாதவர்க ளென்றுமெனை யெய்தா, ரோங்கி வரு பந்தமதி னின்றுடனு ழைப்பார். 52

சுத்தனு யொன்று யென்னைக் கூடிடுந் தொன் மையோர்க, ளெத்தனை நூறு கோடி கற்பங்க டான்சென் றூலு, மெய்த்தக மீளா ரென்றன் விளங்குமெய் யருளா லென்றே, யித்தகைத் தெனவே வேத மியம்பிடு மென்று னீசன். 53

என்னு லுங்கட் கியம்பியவிஞ் ஞான ஞான யோகிகட்கும், பின்னு முமது புத்திரர்க்கும் பேணு மியோக சாங்கியந்தாஞ், சொன்னு

லாகு மல்லாரைத் தூரவொழிப்ப திது வென்றே, தன்னே ரனையா னுமீசன் ருனே சாற்றி யருளினுன். 54

அன்றரி யாமை யாகி யருள்செய்த புராணந் தன்னின், முன்றிகழ் பிறவி தீர முனிகளுக் கீசன் சொன்னுன், குன்றிடா மறையினீருங் கீதையி னிரண்டா மத்தை, யின்றெலா மறியும் வண்ண மியன்றவா றுரைத்த தன்றே. 55

2. சாங்கிய யோக அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக விருத்தம் – 85.

---

3. சம்பிரதாய அத்தியாயம்.

முன்ன நான்மறை யோதிமு டிந்ததை
யுன்னு மாறரி தாகிய வொன்றினை
ஞுன்னு ஞாநமு ஞேயமு மல்லதை
யின்னங் கேண்மினென் றீசனி யம்பினுன். 1

நன்ருய் ஞாந கநமாகி நாநா வெல்லாம் பிறப்பிடமா, யொன்ருய் வேருேர் பொரு

ளின்றி யொளியா யொன்ருே டுவமிப்ப, தன்ரு யகில சராசரங்கட் காதா ரந்தா னுமென்றும், பொன்ரு ததுவா யவிகாரப் பொருளாய்ப் புலனுய்ப் புணர்ப்பரிதாய். 2

இரண்டா வதிலா தளவைகளா லெட்டா ததுவா யெங்கெக்குஞ், சிரங்கால் கைகண் முகமுடைத்தாய்த் தெரியப் படாதாய்த் திர மாகி, யிரும்பார் நீர்தீ கால்வான மெல்லா மிருத்தற் கிடமாகும், பரந்தா னுணர்ந்தோர் நிர்க்குணமாம் பரம வியோம மென்பர்களால். 3

அரிதா யறியா வறிவேயா மனைத்தா ருயிர்க்கு முயிரந்தப், பெரிதா யகமும் புறமுமாம் பிரம நானே பிறர்க்கென்றுந், தெரியா தென்னு லேபரம்பி யென்பா லிருந்திச் சகமெல்லாஞ், சரியா நின்ற தென்றறிவான் சகல வேதங் களு மறிவான். 4

ஒருதா னுய பரம்பொருளே யுணரப் படாத வியல்பதனுற், றெரியா மையெனப் படுமந்தத் தெரியா மையிலே திகழ்காலம், பிரதா நந்தான் புமான்பிறந்த வவற்ருன் முழுதும் பிறத்தலினு,

னிருபா திகமாம் பிரமமய நிகழ்வே யிந்த நிகழ்
வெல்லாம். 5

சொன்ன காலம் பகுதிபுமான் றேற்ற மென்
பா விரண்டிற்கு, முன்ன ராகுங் காலமிவை
மூன்று மென்பா லேமுடியு, மன்ன தன்மை
யாலாதி யந்த மின்றி யந்நியமா, யென்னில்
வேறு யின்மையினு லென்ன துருவே யென்பர்
களால். 6

மகமுத லாக விசேடமீ ருக மன்னுமிச் சகத்
தெலாந் தந்து, சகலவா ருயிர்க்கும் மோக
மே செய்யுஞ் சத்தியைப் பகுதியா கவுமப்,
பகுதியி லாங்கா ரத்துடன் புணர்ப்பாற் பஞ்ச
விஞ் சகனெனப் பட்டுச் சுகமொடு துக்கந்
துய்ப்பவன் புருட னுகவுந் துணிந்தனர்
தொல்லோர். 7

ஆதிவி காரப் பகுதியின் மானு மறிதலில்
விஞ்ஞா தாவும வன்பே, ரேதவ கங்கா ரம்மென
மானு மொருவனு மேயங் கிருபெய ருற்றுன்,
றீதுறு தேகங் கொண்டுந டத்துஞ் சீவனு
மாகச் செப்புத லுற்று, னுதலி னெந்தப் பிறவியு
மின்ப துன்பமு மாங்கா ரத்தவனுலே. 8

கோல மறிவே சீவனுக்குங் கொண்டு துய்க்குங்
கருவிமநஞ், சாலு மதனு லவிவேக மதனுற்
றுன்பஞ் சாருமான், மாலும் பகுதி யிற்புருடன்
வைத்த பற்றுன் மற்றந்தக், காலஞ் செய்யும்
பிறப்பிறப்புக் கதுவே யென்றுங் காரணமாம். 9

படைப்பதுங் காலந் தானே படைத்தவை
யாவு நேராய்த், துடைப்பதுங் காலந் தானே
தொல்லையீ றில்லாக் காலத், திடைப்படத்
தோன்றி மாயு மியாவையு மியாவ ரேனுங்,
கடப்பவ ரில்லைக் காலங் காலமே கடந்து
நிற்கும். 10

நிகில வுலகு நடக்கும்வகை நேரே நியமிக்
கின்றதது, சகல வயிர்க்கு முயிருமது தானே
யுள்ளா யிருக்குமது, வகில வறிவு முடையததது
வாத லான்மற் றக்காலம், பகர வுறுவர் சநாதந
னும் பகவான் புருடோத் தமனுக. 11

இந்தி யங்களிற் பரமந மநத்திலாங் கார
மந்த மானவாங் காரத்திற் பரமவ்வி யத்தம்
பந்த மாமதிற் புமான்பா மதிற்பரங் கால
மிந்த யாவைக்கு முயிரிதிங் கிதனினு லெல்லாம்.

8500
RG5:31

சகத்தி னுயிராங் காலபரந் தன்னில் வியோமம் பரமதனே, மிகுத்து நின்ற வியல்பதனல் வியோமா தீத னுயெல்லாந், தெகித்த வதனுலகலென்று செப்பப் பட்ட யானுகும், பகுப்பொன் றில்லாப் பரப்பிரம மென்னில் வேறோர் பரமில்லை. 13

பரமா மெல்லாப் பொருளுக்கும் பரமா யுள்ள வெனையறிந்த, வரமா முனிவன் ருனென்று மரியான் பிறவான் மன்னுசரா, சாமா முலக மெனையொழியத் தானுண் டாகா தொரு காலுங், திரமா நானே யுலகனைத்துஞ் செய்கின் றேனுஞ் சிதைப்பேனும். 14

ஏகமாய் நின்ற வென்ற னேவலா லெல்லையில்லா, மோகமாஞ் சகத்தை யென்றன் முன்னரே நின்று காலம், பாகமாய்ப் பண்ணு மென்று பரம்பர னருளி யீதே, யாகும்வே தங்க ளெல்லா மறைந்ததென் றருளிச் செய்தான். 15

3. சம்பிரதாய அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக விருத்தம் — 100.

---

4. பத்திமை அத்தியாயம்.

விரிந்ததிங் கேவனல் விண்மு தற்பொருள்
பெருந்தகை யாமவன் பெருமை பேசிடப்
பாரந்தெழு சிந்தையை யொருக்கிப் பத்தியா
லருந்தவர் கேண்மினென் றருளிச் செய்குவான். 1

சகத்துளோ ரியாவர்க்குஞ் சான்ருகி யானென்று, மகத்துளே நின்ருலும் பழகியபத்தியினன்றி, மகத்,தினுற் ருனத்தான் மாதவத்தான் மற்றுமொரு, முகத்தினு லொருவர்க்கு முன்னிற்கு மவனல்லேன். 2

ஈங்கென துள்ளா யிருக்கவெப் பொருளு மெதுக்குமுள் ளாகியா னிருப்பன், ருங்குவன் முழுதுந் தருகுவ னெல்லாஞ் சகலமு மழிவதென் றன்னு, லோங்கிய முனிவர் பிதிரர்மற் றும்ப ரொளிமிகும் பிரமரிங் திரர்வே, ருங்கொளி மிகுத்தோ ரியாவரே யாக வவருமென் னுண்மையை யறியார். 3

சந்ததம் வேத மியாவையும் பரமாச் சாற்றவும் படுவதிங் கெனையே, யந்தண ரெல்லாம்

வேள்வியி னாலு மங்கியிற் போற்றுவ தெனையே, யெந்தலோ கத்தும் பிதாமகன் முதலா மியா வரு மிறைஞ்சுவ தெனையே, சிந்தையை யொருக்கி யோகிக ளுளத்தே தியானமுற் றிருப்பது மெனையே. 4

ஏக னாகி நிற்கின்ற யானே யெல்லா விமை யவர்க்குந், தேகம் பண்ணி யவற்றுள்ளே தித னாய் நிற்ற லாய்ச்செய்யு, மியாக மெல்லா மெனக்குறித்தே யியற்று கின்றா ரவற்றிலவிர்ப், பாகங் கொள்வே னவற்றின் பயனுங் கொடுக் கப் படுவேனான். 5

பத்தியி னாலியாவர்சிலர் பரவியெனைப் பணி கின்றார், சத்தியமே யவர்களுக்குச் சந்நிதிபண் ணாநிற்ப, னித்தமுன்னா நால்வேத நிட்டர்களா யறநெறிசே, ருத்தமரா மவரெனினு மொழி வறவே யுணர்கில்லார். 6

மறையவ ராசர் மாதவஞ் சிறந்த வணிகர்தா மநத்தினால் வணங்கிற், குறைவறு பரமா நந்த மாம் பதத்தைக் கொடுப்பனான் குலமிலா வெந்தக், கறையுறுங் குலத்தோ ராயினு மதனைக்

காலபா கத்திலே பெறுவ, ரிறையென வெனை யே பத்தியான் மலரிட் டிடைவிடா திறைஞ்சுவ ராகில். 7

பழுதிலவ ரென்னுடைய பத்தரொரு காலு, மழிவிலர்க ளென்றடியி லேயறைத லுற்றேன். றொழுதவரெ னன்பனையெ னைத்தொழுத லுற் றோ, ரொழியவிகழ் வாருமெனை யேயிகழ்த லுற்றார். 8

கலையாள ரியாவரினுங் காயாதன் மலராத, லிலையாத னீராத லியன்றதுகொண் டென் பாலே, நிலையாய பத்தியினா னித்தமெனை வழி படுவான், றலையாய வன்பனெனக் கியாவரினுந் தானினியான். 9

படைத்தவனைப் படைத்தவற்குப் பண்டையே மறையனைத்துங், கொடுத்தவனா னதலிலெக் குரவர்க்குங் குருபரனான், றுடைப்பவனா னசுரர் களைத் தொல்லறத்தி னின்றோரை, யிடர்ப்படுமா றொழித்தவர்கட் கின்பமளித் திடுபவனான். 10

ஓது மியோகியர்க டங்க ளுற்பவ மொழிப்ப னானுறு பிறப்பினுக், கேது நானொரு பிறப்பி

றப்புமில னாவ னானிவகி லத்தினுக், காதி
நானது துடைப்ப னானது புரப்ப னான்முழு
தளிப்பனா, னீதி தானினைய லற்ற மாயை 11
செய்து நித்த னாய்மறைய நிற்பனான்.

வஞ்ச மாயையொரு சத்தி யென்றனது மற்றி
யாரையும மயக்குமாம், விஞ்சை யாகு மொரு
சத்தி மற்றெனது விமல யோகுபுணர் வார்கடந்,
நெஞ்சின் மேவியத னாலம் மாயையினை நீக்கி
யேநிகழு கிற்பனா, னஞ்சி டாதெனைய நந்த சத்தி 12
களு மியானி னைத்தவண மாகுமால்.

ஆலம் பநமாஞ் சத்திகளுக் காலம் பநா
னடங்கவுமென், பாலங் கிருக்கு முத்தியு மென்
பாலே யெவர்க்கு முள்ளாயென், மாலொன்
றியமா யையையடைந்து மலரோன் வடிவு
கொண்டொன்று, ஞாலந் தன்னை யுண்டாகப் 13
பண்ணு நாநா விதமாக.

ஓதி யாவையுந் தானாயு யிர்க்கெலா
நாத னாகிய நாராய ணனெனுந்
தீதி லாதவென் சத்திதி தித்தலா 14
லீதெ லாநிலை பெற்றேயி லங்குமால்.

மூன்றா வதுருத் திரமூர்த் தியதாய்த்
தோன்றா வகைநின் றுதுடைப் பதனைச்
சான்றோர் பலர்தா மதகா லமென
ஆன்றா வெனதா கவுரைப் பர்களால். 15

நித்தநிய மத்துடனே நெறியுறப்பார்ப் பார்
கள்சிலர், பத்தியாற் பார்ப்பர்சிலர் பாவனை
யாற் பார்ப்பர்சிலர், சத்தியமா ஞாநத்தாற்
பார்ப்பர்சிலர் சாற்றுகின்ற, வெத்திறத்தா
ரினுமிவனே யெனையுணரு மெய்ஞ்ஞாநி. 16

அறிவால் வழிபா டுறுவா னெவன்மற்
றவனென்னிற், பிறிவா னவனியா னெனவே
நினைமின் பிறர்தாமு, முறவால் வழிபா டுடையா
ரடையா ரொருகாலம், பிறவா ழியிடைப் பிரிவா
யெனையே பெறுகின்றார். 17

எல்லா வுலகங் களுமென் பாலே யென்னாலே,
செல்லா நின்றுஞ் செயலொன் றிலனான் சிவ
யோகி, யல்லா னடவா தெனவும் மந்தச் செய
லென்பா, வில்லா தமையும் மறிவா னென்றும்
பிறிவானால். 18

கால மாகிய பரஞ்செயு முழுவதுங் கண்டு
கொண் டிருப்பேனா, னூலி னாலுநுண் ணுணர்
வினாற் பிறிதினா னுவன்றிடப் படுவேனான்,
மாவி லாதமா யோகிமா தேவனான் மகத்துவ
மெனக்குண்டா, மூல மாகிய பரத்தினிற் பரமமா
முறைமையான் மொழிகின்றேன். 19

படைப்பவனா னெப்பொழுதும் பரம்பரயோ
இக்கிருந்து, நடத்துவனா னனவொடுக்க மிலா
ஞாந யோகத்தாற், கிடைத்திடுமென் றனை
யாகக் கெழுமியயோ காநந்தத், திடைப்படலா
னடஞ்செய்வே னெல்லையில்பே ரின்பத்தால். 20

யானாடு மியல்பறிவா னெல்லாவே தமுமறி
வான், வானாடர் மாமறைக ளறைகின்ற மறை
விதனைத், தானாளும் பெறவுரியான் றவமுடையா
னிசமுடையா, ஞானத வன்புடையா னாகிதவ
நலமுடையான். 21

4. பத்திமை அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக விருத்தம் – 121.

---

5. விசுவரூப அத்தியாயம்.

இவ்வளவு தானருளி யின்பமுட னன்பர்க்
கவ்வளவி லாததிரு மேனியத னாலே
யெவ்வொளியு மானவனி லங்கியவ ருள்ளே
செவ்வொளிவி ளங்கநட நின்றுசெய லுற்றான். 1

எண்ணமதி றந்தபர யோகவித யத்தே
வண்ணமதி லாதபர மாகியம கேசன்
விண்ணினிடை யேவிமல னானவரி யோடுங்
கண்ணினெதிர் நின்றுநட மாடவவர் கண்டார். 2

எவன் மாயை யிந்தவுல கெல்லா மாகி யிருப்ப
துவா, மேவ னாலே நடக்கின்ற தேவன் பதங்கள்
சிந்தித்தே, பாவ மான வஞ்ஞானந் தன்னா லுண்
டாம் பயம்போகு, மாவ வந்தப் பரம்பொருணின்
றாடக் கண்டா ரன்போடும். 3

நித்திரையு றாதவதில் வாயுவைநி றுத்திப், பத்தி
யொடு சாந்தியைய டைந்தபர யோகத், துத்த
மர்க ளாதலுத யாத்தமந மில்லாச், சுத்தவொளி
யோடவ்வொளி கண்டனர்க டூயோர். 4

கணமாத் திரையிற் கழல்கை தொழுவோ
ருணரா மையழிக் குமுருத் திரனே
வணநா டரியா னையம்மா முநிவர்
கணமா வெளிகண் டனர்கம் மிசையே. 5

சிரங்க ளாயிரஞ் சேவடி யாயிரங்
கரங்க ளாயிர மாய்க்கரத் தேந்திய
வுரங்கொ டண்டமு மோங்கிய சூலமும்
பரந்த வேணியும் பான்மதிக் கண்ணியும். 6

புண்டரிக வுரியுடையும் பொன்னொளியாற்
பூமகன்பே, ரண்டமெலா மாவரித்த வநவிரவி
மதியென்னக், கொண்டிலகு முக்கண்ணுங் கூரெ
யிறுங் கோடிபெய, ருண்டருக்க ரெறிக்கின்ற
ரெனத்திகழு மோருருவும். 7

தனதான திருவுருவிற் சகமெலாம் பிறந்துதன
தநலாலே யழியமிக வதிசயமாம் படிகாட்டி
யினமான தில்லாத விந்தவடி வந்தானே
யனையாநின் றாகாசந் தனிலாடி யருளினனால். 8

ஞாலமெலாஞ் செய்கின்ற நாதனைஞா நச்
சுடரைக், காலவுரு வனைக்கலைக ளியாவையுமாங்

காரணனை, யாலமமர் களத்தனையிவ் வனைத்
துயிர்க்கு மதிபதியைச், சீலமிகு யோகிகடஞ்
சிந்தனையிற் றிகழ்தேசை. 9

உற்பவநோ யுற்றவர்க ளொழிப்பதனுக் கொரு
மருந்தாங், கற்பகத்தை யோகிகடங் காரணத்தை
யாரணந்தேர், தற்பதத்தைப் பரமான சத்திகட்குச்
சத்தியா, மற்புதவா தாரத்தை யமரேசர் தொழு
மரசை. 10

ஆகா தழியா திருந்தபர மாநந் தத்தை யகி
லத்துக், கேகா திபனை யெத்தேவு மெல்லா
முநிவர் களுமிறைஞ்சி, நீகா வென்னு நின்மலனை
நித்யத் துவத்தை நிரந்தரமா, மியோகா லடையு
முயர்பதியை யொளிகட் கெல்லா முள்ளொ
ளியை. 11

துறவின ரறிவிடைத் தோன்றுஞ் சோதியை
யுறவினி லறிபவர்க் கெளிய வுண்மையைப்
பிறிவினி லறிவரி தாய பெற்றியை
யறிவினை யறிபவர்க் கருளு மண்ணலை. 12

மாதா விவியா இயகருணை மாதே வனைமா
மாதவத்தி, னாதா ரத்தை பொருகாலு மழியாக்

செல்வ மளிப்பவனைப், பேதா பேத மற்றெல்லாந்
தானு யிருந்த பிரமத்தை, யோதா துணரு மியோ
கத்தை யளித்தற் குரிய வொண்சுடரை. 13

உருவோவிங் கருவோவென் றும்பர்க்கு முணர்
வரிதாய்க், கருவாகி நின்றபெருங் கண்ணுன
காரணனைச், சொரூபாகந் தனைத்தனது சோதி
யுளத் தேதோன்றக், குருவாகுந் திருமேனி
கொண்டாடக் கண்டார்கள். 14

கண்டு மாயையை யதற்கு ளேயொருவர்
காணொ ணுவகைக ரந்துதா, னண்டர் மாயை
யை மறைத்து மீண்டுவெளி யாகி யாடியரு ளண்
ணலே, வண்டு ழாய்முடிய னுன வச்சகல லோக
யோநியையி டத்திலே, கொண்ட கோலமொடு
கண்டு மாமுனிவர் கூறொ ணுவுவகை கூடினர். 15

குரம்பையினுள் ளேயிதயக் குகையின்மறைந்
திருக்கின்ற, பரம்பொருளேக் கண்ணுலே பார்த்
திப்பல் காற்பணிந்து, கரந்தலையிற் குவித்துத்தங்
காதல்கரை யழிவுறநின், றுாந்தாவோங் காரத்தை
யுச்சரித்தங் குபநிடத்தால். 16

பழுதி லீசன்முன் பாவகற் கண்டதோ
ரிழுது போலவி தயமெ லாமுக
வழுது மன்பினெ டாடியும் பாடியுந்
தொழுது தோத்திரஞ் செய்யத்தொ டங்கினர்.

ஆகமுறு மாருயிர்நீ யவ்வுயிர்க்கு மதிபதிநீ,
போகநுகர் புருடனுநீ நுகர்விக்கும் புராதநனீ,
யோகிநீ யுணர்பவனீ யுளந்தொறுநின் றுணர்
கின்ற, வேகனீ நிர்மலமா யாவையுமாம் பரம்
பொருணீ. 18

கரண மெல்லா மொடுங்கினவர் காயத்துள்ளே
கதியாகிப், பிரம யோநி யாயுள்ள பெரும வென்
றும் பிறவாதாய், மரண மில்லா நின்செம்பொன்
வடிவே பரமாய் மற்றெதிலும், பரம மாகி யுயிர்க்
குயிராய் நிற்கும் பரமாய்ப் பார்க்கின்றோம். 19

பரமா ணுவின துருவாகிப் படைப்பாய் நீபல்
லுலகுகளுந், திரமா முன்னு லேயுண்டாஞ் சிறிதிற்
சிறிதாய் மிகப்பெரிதிற், பெரிதாய் நின்னில்
வேறில்லாப் பெருமை காணும் பெருந்தகைமைக்,
குரியா ரெல்லா மொருநீயேவேறென் றிலதென்
றுரைப்பர்களால். 20

போத ஞகிய புராணனும் புருடனைப் பொருட்கெலா முயிராக, வாதி நாள்படைத் தனையவன் படைத்தன னகிலமு மந்நாளே, வேத மியாவையும் விரித்தனை யுன்னிலே மீளவு மனைத்திற்கு, மேது பூதனு யுளந்தொறு மிலங்குநின் னியல்பு கண் டனமெந்தாய். 21

இப்பிரம சக்காமி யங்குவது முன்பா
லப்பெரிய மாயையுடை யாயமல நீயே
சிற்பரம யோகபதி திவ்யநட நாமின்
பத்மசா ணங்கள்சர ணென்றுபணி கின்றேம். 22

எந்தைநீ பரமா காசத் திடையுறு நிருத்தங் கண்டோ, மிந்தவெப் பொருளு மானு யேகநீ யாகி நின்ற, வந்தநின் மகிமா வைக்கண் டதிசய மாக வுன்ன, தந்தமில் பரமா நந்த மநுபவித் தநுப வித்தேம். 23

உன்னுரையா மோங்கார முயர்முத்திக் கொருவிதைநீ, துன்னியுட ரேறுநீ தோன்ருமை மறைந்திருத்தி, நின்னிடையெல் லாமாய நீமாயாய் நின்னெழிய, வந்நியமா யுளவெல்லா மசத்தியமென் றறைவர்களால். 24

தொழுதரு மறையெலாந் துதிப்ப துன்னையே
பழுதறு முனிவர்கள் பணிவ துன்னையே
யொழிவற வுணர்பவ ருணர்வ துன்னையே
யழிவற நினைபவ ரடைவ துன்னையே. 25

ஒருமறை யகந்த சாகை கொண்டுன துருவமொன்றி, னருமையை யறிவிக் கின்ற வப்படி யறிய வுன்றன், பெருமையை யறிவார் சாந்தி பெறுபவர் பெருதா ரெல்லாங், கருமய லுறுவார் சாந்தி கனவிலுங் காண மாட்டார். 26

ஆதிதேவ னீயுலக னைத்து யிர்க்கு மாதியா, யீதெ லாம மைக்குமண்ண லெல்லை யற்ற வின்பமெப், போது மேவி யென்றமைம்பு லப்ப டாதி ருப்பதோர், சோதி யாகி நித்த முத்த சுத்த ஞயி ருக்குமால். 27

படைத்தி நீய ளித்திநீப டைத்த யாவு முன்னிலே, யுடைத்தி நீயொ ருத்தனேயு ணர்ந்து கொண்டி ருத்திநீ, யடைத்தி நீயு ளத்திலேமி னன்பை யேயொ ளிக்குமா, தடைப்ப டாம லென்றுநின்ச ரண்ப ணிந்து சாருகோம். 28

யோகி யாகி யுயிராகி யுணர்வா ஞகி யிணை யில்லா, வேக ஞகி யிந்திரனு மரியு மயனு மீசனுமாஞ், *சேகி தாவுந் தாதாவுந் தீயு மதியுந் திநகரனு, மாகி வெவ்வே றனைத்துருவு மாஞ யெனவே யறைகுவரால். 29

அகில வுலகு மிருப்பிடநீ யறிய வேண்டு மக்கரநீ, சகல தருமங் களும்வளர்க்குந் தாய்நீ புருடோத் தமன்ருனீ, புகலு மரிநீ பூமகனீ புராரி நீயெப் பொருளுக்கும், பகுதி நீநீ யொழிவின்றி நிலயாய் நிற்கும் பரம்பரநீ. 30

கரண மியாவையுங் கடந்திருள் கடந்துனைக் கண்டவ ராதித்த, வருண மானசிங் மாத்திர நேத்திர முதற்புலன் மநஞ்செல்லாப், பிரம மேகமாம் புருடனேர் பிறிதிலாப் பெருமை யாற் பேச்சற்ற, பரம மான்முதற் பகுதிநிர்க் குணம்வெறும் பாழென நிகழ்கின்ருர். 31

ஓதுமொ வியூறு ருச்சுவைநாற் றந்தனக்கற் ருதிமு டிவில்பர மாயசிந் திதமாய்ப்

பூதம னைத்திநுக்கு முள்ளாய்ப்பு றம்புமாஞ் சோதிநி னையறிந்தார் தஞ்சார்பி றவாரால். 32

எந்த யோகிகளு நாடு கின்றபர யோகி நின் னடியி றைஞ்சுகோ, மந்த மாதியில நந்த சக்தி யுடை யண்ண னின்னடியி றைஞ்சுகோஞ், சந்த மின்னதென நாடு மாறரிய சம்பு வேயடியி றைஞ்சுகோம், பந்த மொன்றில்பரி சுத்த நற் பரம பாத பங்கயமி றைஞ்சுகோம். 33

கூடுநின் றுருகு மிறைவநின் ஞாநக் கூத்திநைக் கண்டுகும் பிட்டே, நாடுமெங் கண்க ளுன்றிரு மேனி யன்றிமற் ருென்றையு நாடா, வோடுமிம் மநமு மொழிவற நிறைந்த வுனையல தொரு பொரு ளுணராப், பீடுறு கமல மலர்ப்பதம் பணிந் தெம் பிறவிவே ரறுத்தனம் பிரானே. 34

பவனே நின்னடி பணிகோம் பவோற்பவ னேயடி பணிகோந், தவனே நின்னடி பணிகோஞ் சங்கர னேயடி பணிகோ, மிவனே யென்றிட விங்ங னெழுந்தரு ளும்பே ரருளே, சிவனே யெத்தே வர்க்குந் தேவே நின்னடி பணிகோம். 35

* சேகிதா — தாதா, என்றவை ஒவ் வொரு தெய்வத்தின் பெயர்கள்.

காம னீறுசெய் கண்ணைவ ணங்குதுங் கால
னூறிய காலைவ ணங்குதும், சாம கீதனை நாளும்வ
ணங்குதுந் தாளி லெந்தலை யாரவ ணங்குதுஞ்,
நாம ரூபம தின்றிய னைத்துமா நாம ரூபனை
நாளும்வ ணங்குதுஞ், சேம மாகிய வீடரு ளெந்
தையாஞ் சிவப்பிர காசனை யென்றும்வ ணங்கு
தும். 36

உருப்ப நேகவித மாகி யோருருவ னுமுருத்திரநி
னுள்குவார், விருப்ப னேயவர்க டற்பெ ரும்பிறவி
வெந்து நீறெழவி ழிப்பதோர், நெருப்ப னே
நினைவு றப்ப டாவொருநி ருத்த னேநிமல நெஞ்
சகத், திருப்ப னேயிறைவ னேசி வாயநம
வென்று சேவடியி றைஞ்சினர். 37

எந்தையள வற்றதிரு மேனியையி றைஞ்சிச்
சிந்தைகளி கூருமள விற்சிவனை நேரே
யந்தமறு தன்னையருள் செய்யவரு ளாலே
வந்ததிரு மேனியினை மாலினொடு கண்டார். 38

அளவி றந்தவ னளவுபட் டிருந்தவவ் வருள்
கண். டுளம்வி யந்துநின் னொப்பிலா வுருவுகண்
டுய்ந்தோங், களவொ ழிந்துளங் காதலிக் கின்ற

துன் கரைதீர், வளமை யின்னமுங் கேட்கவென்
றடிவணங் கினரால். 39

மேல தானதன் பெருமையைக் கேட்கமேன்
மேலுஞ், சால தாந்தவஞ் செயத்தகு தபோதநர்
தமக்குக், கால காலனைக் கடவுளுந் தொழு
தெழுங் கடவுண், மூல மாதவன் றன்முகம்
பார்த்துமேன் மொழிவான். 40

5. விசுவ ரூப அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக விருத்தம் – 161.

---

6. சிவ சத்தியின் செய லுரைத்த அத்தியாயம்.

காத லான்முனிவர் கேண்மி னென்பெருமை
காணு மாறருமை கண்டுதா, னோத லான்மறையெ
னுள்ள வாறறியு முற்ப விப்பதில கென்றனு,
வீதெ லாமுநிலை பெற்றி யங்குவது மென்றனு
லழிவு மென்றனு,. லாத லாலழிவி லாத றப்
பழைய னான நான்முழுது மாகுவேன். 1

அகிலபூ தங்க ளுக்கு மந்தரி யாமி யாய்நான், சகலபூ தமுமென் னுள்ளே சாரநான் ரூங்கி நிற்ப, னிகிலமு மதிலெங் கண்ணு நிற்பவ னெனவு மென்னைப், புகலவும் படாதே யென்னிற் பொருள்பிறி தின்மை யாலே. 2

செப்பிடவொ ணுதெதிர்தெ ரிந்திடவு முங்கட்
கெப்படிநி கழ்ந்தது வென்னுடைய மேனி
யப்படியி ருந்தவெனே மாயையத ஞலே
யொப்பிடநி னைந்திடுவ ரேயுணர்வி லாதார். 3

மேவியா தினுமுளனுய் வியனுலகை நடத்துவனுன், ரூவிலா வென்னுலே சகலகலை களு நடக்கு, மோவிலா வொருகூற்று லுண்டாகு முலகனைத்து, மாய்வதா மற்றொன்று விருமையு மென் மாயையதால். 4

ஈங்காதி யிடைமுடிவற் றிருப்பேனென் மாயையினுற், பாங்காகப் பகுதிபுமான் பண்ணினன்முற் பவத்தாமா, ஞங்கார முதலாக வனைத்தும்விரிந் தனவதனு, லோங்காரப் பொருளாமென் னெளியின்விரி வுலகெல்லாம், 5

காரியதாய் நின்றிவ் வுலகினுக் கெல்லாங் காலசக் கரந்தனை நடத்து, மிரணிய கருப்பனுகுமார்த் தாண்ட னென்னிடைத் தோன் றின னென்னுற், புரியும்வே தங்க ளுன்கையு மொன்ருய்ப் பொருளதாய்ப் புராணமாய்ப் புணர்தற், காரியதி லரிதா ஞானயோ கதையு மடியிலே யவற்களித் தனனுல். 6

எந்த நாளுமெனை யேநி னைந்தவியல் பாலே யென்னருளி னுலயன், சந்த நாடரிய திவ்ய மாமென்று தன்மை தானவத ரிக்கிரு, னந்த மாதியிலென் னேவ லாலவனிவ் வகில லோக மும மைக்கிரு, னிந்த நாரணன ளிக்கு மாறுமிவ னென்னில் வேறெனவி லாமையால். 7

கடையுகம திற்கடிய காலவந லாய்நின்
றடையவுமு ருத்திரன ழிப்பதுமென் னுலே
யுடையவவி யாலுலவு மூதையுட லுய்த்தே
நடையைமுத லானவைந டத்துவது மென்னுல். 8

தெய்வங் களுக்கும் பிதிரர்க்குஞ் செய்யும் பூசை யாகின்ற, வவியங் கவியம் பாகஞ்செய் தநலோ னளிப்ப தென்னுலே, யுய்வந் திடுமா

றுதராத்தீ யாகு மவனுண் டனவெல்லா, மெய்
வெங் திடாம லென்னியமத் தாலே வேவித்
திடுகின்ருன். 9

வருணனெனு மகிலசல பதியுமழை வரவுதவு,
மருணனெனு முலகுதிகழ் வதுசெயம லனும
மிர்த, கிரணனெனு முயிர்மகிழ்வு கெழுமவருள்
பவனுமெம, பரணமென விவரெனது பணிவகை
செய் தொழுகுமவர். 10

மிகப்ப யஞ்செயும ரக்கர் கோனிருதி யாகும்
விண்ணவனும் வெவ்விதா, மகப்ப யன்றனைய
ளிக்கு மந்தகனு மாட காதியள வற்றதோர்,
சுகப்ப டன்செய்யள கேச னுமெனது தோழ
னுஞ்சுருதி சொன்னவா, மகப்ப யன்றனைய
ளிக்கு மிந்திரனு மற்றெ னேவல்செய்து வாழ்
வரால். 11

பொல்லாத பேய்களுக்கும் பூதங்க ளனைத்
திணுக்கு, மல்லாத கணங்களுக்கு மதிபதியா
கியவீச, னல்லார்க்கு நன்மைபெற நல்குவது
நாடொறுமென், சொல்லாலே மற்றவர்க்குச்
சொல்லவேண் டுவதுண்டோ. 12

அருத்திசெய் தங்கிரா வடிவ ணங்குவோ
னுருத்திர கணத்திலுத் தமனி யோகிகள்
வருத்தம தொழித்துவாழ் வாம தேவனுந்
திருத்தமா யென்னுடை யேவல் செய்குவார். 13

தக்ககரு மங்களிலே நடத்துவதுஞ் சார்பி
லர்பால், விக்கமளித் திடுவதுவும் விநாயகனென்
னேவலினுற், செக்கநிறத் தமார்கள்சே நாபதி
யாய் ஞானத்தான், முக்கியமா மறுமுகனென்
னேவலையே முயல்கின்ருன். 14

மதியி னுன்மிகு மரீசியே யாதியாய் மன்னுயி
ரனைத்திற்கும், பதிக ளாகிய பதின்மரு முலகெ
லாம் படைப்பதென் பணியாலே, திதிசெய்
நாரணன் றேவியா கியதிரு செல்வநல் குவதென்
றன், விதியி னுலென்றன் பணியினுற் கலைமகள்
விமலவாக் களிக்கின்ருள். 15

வேமெரி நாகி னுள்ளே வீழ்பவர் தம்மை
யந்தத், தீமையி னின்று சாவித் திரியெடுப் பதுவு
மென்னு, லோமெனும் பொருளை ஞான யோகி
யர்க் குமையாம் விஞ்சை, யாமக ளருளு மாறு
மலகிலென் னருளி னுலே. 16

படவர வரசென் னேவலா லுலகம் பரிப்பதும் பரவையு ணின்று, வடவையுண் பதுமென் னேவலாற் பதினான் மநுக்கள்பா லநமுமற் றென்னாற், சுடருடை யறுக்க ருருத்திரர் வசுக்க டொன் மருத் துக்களச் சுநிக, டிடமுற மற்றுந் தேவர்க டத்தந் தேவையென் னேவலாற் செய்வார். 17

பொருவில் கின்னரர் கருடர்கிம் புருடர்சா ரணர்கந், தருவர் சாத்தியர் சித்தர்விச் சாதா ரியக்கர், வெருவ வந்திடு மரக்கர்வே தாளபூ தங்க, ளொருவ ரிங்கொழி யாமனான் விதித் தவா றுறைவார். 18

நிகழ்ந்திடுங் கலைகள் காட்டைக ணிமிட நீதிசெய் சாந்திநாண் முகூர்த்தம், பகர்ந்திடு மிருது வாண்டுமா தங்கள் பக்கங்க ளென் விதிப் படியே, யுகங்களு மநுக்கட் குள்ளவெல் லைகளு முரைத்திடு பரா * பரார்த் தங்க, ணிகழ்ந்திடுங் கால பேதமியா வையுநா னிய மித்த படியிலே நிலையாம். 19

* பரார்த்தம் - பிரம கற்பத்தின் அரை.

உற்பவச ராசரவி யோநியொரு நாலும்
பற்பலவ தாகமொழி பாதலம னைத்து
மெப்புவந மும்பிரம ரண்டமவை யாவு
மிப்படியி ருக்குமது வென்றனிய மத்தால். 20

அந்நிய மின்றி யென்னிலே தோன்று மநந்தபிந் நாந்மக மாயென், றன்னிடை நிகழும் பிரமாண் டங்க டனக்கொரு முடிவுதா னிலதான், முன் னிறந் தனவு முடிவிலை யென்பான் முளைத்திடப் படுவதப் படியே, யென்னிய மத்தாற் றோற்றமு நிலையு மிறுதியும் பெறுவதிங் கெல்லாம். 21

பூத மைந்தி னொடுமாசமும் புத்தி மமதை பூதாதி, யாதிப் பகுதி யென்னியமத் தாலே யென்பா லாயிருக்கு, மோதி வந்த வினைத் திற்கு மியோநி யாகி யுளமாயை, பேதஞ் செய்வ தென்னேவ லாலே யன்றிப் பிறிதில்லை. 22

ஆகமெடுத் தவர்க்கெல்லா மதிபதியா மாந்மா வாம், போகநுகர் பரம்புருட னென்னேவல் புரி கின்றான், மோகமெலா மறமாற்றி முடிவில்பர மாநந்த, வேகவினைத் தரும்விஞ்சை யென் னருளா லியங்குவாள். 23

பலவுரை செய்குவதென் பலபா சத்தியினா,
லுலகமெ லாமெனிலே யொழுகவெ னுள்
ளொழியத், துலகுப ரப்பிரம மாகிய சோதி
யதா, யிலகுவ னானெனில்வே றில்லையோ
ரந்நியமே. 24

தொல்லை யுள்ளவென் சோதியைச் சுத்தமா
நல்ல வன்பொடு நானும்க் கோதினே
னெல்லை யுண்மையு ணர்ந்தவர்க் குற்பவ
மில்லை யில்லையென் றீசனி யம்பினான். 25

6. சிவ சக்தியின் செய லுரைத்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக விருத்தம் — 186.

---

7. தத்துவ நிசம் விபூதி அத்தியாயம்.

அறிய மானதற் றறிகு வார்கள்பின்
செனியு ரூதவா திகழுந் தேவனுந்
தனிய னானவென் றன்மை யோதநான்
முநிவர் கேண்மெனா முதல்வ னேதுவான். 1

சிரந்தந மாய்மிகத் திரமாய்ச் சிற்சுகந்
தரந்தனு ருவாயவி கார மாய்ச்சதா
நிரந்தர மாகிநிட் களமாய் நித்தமாய்ப்
பரம்பர மானதென் பழைய தாமமால். 2

சங்கரனா னுருத்திரரி லியோகிகளிற் சம்புநான்
பங்கமில்சீர் வசுக்கடமிற் பாவகனா கின்றேனான்
மங்கையரின் மலைமகளான் வலியவரில் வாயுநான்
சிங்கமிரு கங்களினான் றிநகரரில் விண்டுவுநான். 3

இந்திரனா னிமையவரி லியக்கரில்வச் சிரவ
ணனான், சந்திரனான் றூரகையில் விரதத்திற்
சத்தியநா, னெந்திரத்தில் வில்லுநா னிலங்கியசா
வித்திரியா, மந்திரநான் மந்திரத்தின் மாதவரில்
வசிட்டனான். 4

ஞானமதி லென்னுடைய ஞானநா னன்றூன
யானையயி ராவதநா னச்சிரமத் தில்லறநான்
கானமுறு பறவைகளிற் கருடனான் கதியதனி
னீனமிலா முத்திநா னிராக்கதரி னிருதிநான். 5

எண்ணுமதிற் காலநா னெல்லையிலா மாயை
பல, பண்ணுமவர் களிலரிநான் பாசத்தின்

மாயையுநான், புண்ணியமாந் தீவுகளிற் புட்கர
நான் பூதத்தில், விண்ணுநான் றத்துவத்தின்
மிருத்தியுமா கின்றேனன். 6

சித்தர்களிற் கபிலனுன் றேசங்க டனிற்பிரம
மத்தனு மீசர்களின் மகேசனுன் மறைகடமி
லுத்தமவோங் காரநா னூர்களில்வா ரணசிநான்
றத்துவஞா நிகடம்மிற் சதுர்முகனு கின்றேனன்.

கற்பங் களின்மா கற்பநான் கணேசர் களி
லே விநாய கனுன், சர்ப்பங் களிலே யநந்தனுன்
சாயம் புவுநான் மநுக்களிலே, வெற்புக் களின்
மா மேருநான் விசுவ கன்மா நானெனலாஞ்,
சிற்பஞ் செய்ய வல்லவரிற் சேநா பதிக ளிற்
குகனுன். 8

எவ லார்களிலி ராம னுனசுரர் தங்க ளிற்பிரக
லா தனுன், மேவ லாரகல வெல்லும் வீரர்களில்
வேளும் வீரபத் திரனுநான், ரூவில் சாமமறை
தன்னி லத்தின்மிகு சேட்ட சாமமது தானுநா,
ஞேவி லாதடைவி லேசு ழன்றிடுமு கங்க ளிற்
கிருத யுகமுநான். 9

தக்க பிரசா பதிதம்மிற் றக்க னுனெக் கணங்
களினும், விக்கி நவிநா யகனுன்ருன் வியாத
னுன்மெய்ம் முநிவர்களிற், ருெக்க சூத்தங்
களிற்புருட சூத்த மாவே னுன்சோதி, மிக்க
விஞ்சை யாவையினுந் தன்னை யறியும் விஞ்சை
நான். 10

ஒன்ன லர்த்தெறு மாயு தங்களி லோங்கு
வச்சிர மாவனுன், பன்னு மெவ்வுல கங்க ளிற்
பர மேச ரிற்பர மேசனு, னின்னு மிங்குல கிற்சி
றந்தன யாவை மற்றவை யென்னதா, மன்னு
சோதியில் வந்து தித்தன வென்ன வேமநம்
வைம்மினீர். 11

எந்தப் பிராணி களும்பசுக்க ளென்னப் படுமிங்
கதிபதியான், பந்தப் படுக்கு மென்மாயா பாச
மதனுற் பசுபதியாய்த், தொந்திப் பதுவீழ்ப் பது
வாமித் தொழிலென் விளையாட் டெனையன்றி,
யிந்தப் பசுக்கள் கட்டுனர்க ளில்லை யவிழ்ப்பார்
களுமிலதால். 12

ஊறதாம் போகமே யூட்டி விட்டிடப்
பேறதா யுயிர்களைப் பிணித்த மாயைதன்

கூறதாங் கணங்களாற் கூறப் பட்டநா
லாறதாம் பாசம தறியக் கூறுவாம். 13

மநம்புத்தி மமத்துவம்வான் வளிதீநீர் மண்
ணெட்டு, முனையுற்ற பகுதிகளா மூக்குவிழி
செவிநாமெய், பனவுற்ற வாய்கைகால் பாயுரு
பத் தஞ்சத்தந், தனுவுற்ற வுருச்சுவைநாற்
றங்களெனுந் தத்துவமும். 14

ஆகவிவை யிருபத்து மூன்றிவற்றுக் காதிதா
னுகியநா தியதாகி யகிலத்தின் காரண மாய்
மோகசமு சயகுணமாய் முதற்பகுதி தெரியாமை
யேகமுமாந் தத்துவங்க ளிருபதுட னீரிரண்டாம்.

ஒத்தமுக் குணங்களாம் பகுதி யுத்தமஞ்
சத்துவ ஞானமாந் தமமஞ் ஞானமா
மத்திமங் கலப்பதா மற்றிம் மூன்றையும்
புத்தியின் விகாரமே புலப்ப டுத்துமால். 16

தரும பாவமி ரண்டுள தப்புதற்
கருமை யாகிய பாசம தாஇவு
மிருமை யாதா வின்றிபெ னக்குநேர்
கரும முத்தியின் காரண மாகுமால். 17

அறியாமை காமம்வெறுப் பாமாசை யகஞ்
செறிதற், பொறியாகப் புகுந்தொருவர் போக்
கரிய பாசமிவை, முறியாத வினைத்தளையான்
முடிச்சிட்டே யென்மாயை, பிறியாதென் பாலு
ளதாம் பிறவிகளுக் கடியாக. 18

பின்னிய பகுதியாம் ப்ரதாந மாயையு
மன்னிய புருடனு மானு மாதியாய்த்
துன்னிய விகாரமுந் தொல்லை யீசனி
லந்நிய மின்மையா லவனே யாகுமால். 19

அவனே பாச மவனேகட்டுண் டவனே கட்டு
மதிபதியு, மவனே பசக்க ளாகின்று னனைத்து
மாகியுள்ளானு, மவனே யவனை யொருவர்களு
மறிவா ரில்லை யனைத்திற்கு, மவனே யநாதி
புருடனென வவனை யறிவா ரறைகுவரால். 20

7. தத்துவ நிசம் விபூதி அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஆக விருத்தம் – 206.

---

8. பிரபஞ்ச சர்வ காரண
புராண புருஷப் பிரதிபாதநம்.

வருந்தியு மறைகளீ றறியு மன்னுயி
ரிரும்பவக் கடல்கடந் தேற வுய்ப்பதாந்
திருந்திய வுணர்வது செப்ப வின்னமு
மருந்தவர் கேண்மினென் றருளிச் செய்குவான். 1

பகருபர மீசன் வெறுமொருவ னீறில் பரம
னெனு மாதி பகவனா, னிகரிலழி யாத பிரமமய
மாகி நிமலநிலை யேயெ னொழிவுறக், ககநவடி
வான பிரமமெனி லியோநி கருவையுற மேவி
விடுவனா, னகிலசக மாக வறிவருமென் மாயை
யெனைவிதைய னாகி யமருமால். 2

சென்மா தியதாம் பகுதிபுமான் சிறந்த மான்பூ
தாதிமநந், தன்மாத் திரைகள் பேதங்க ளிந்தி
யங்கள் சமைத்ததனாற், பொன்மா விரவி பல
கோடி போலு மண்டம் போதானோ, டென்மா
சத்தி யெல்லையிலா வுயிரு முளதா யிழைத்திடு
மால். 3

எந்தயோநி யிற்பிறப்பா ரியார்க்குந்தா யென்
மாயை, தந்தையா னெனவறிவார் சகநவினை
தப்புவரா, லெந்தையா யெனையறியா திருப்பவ
ரென் மாயையினாற், பந்தமா மியோநிதொறுற்
பவித்திறந்து பதைப்பர்களால். 4

பாங்காய விச்சைகட்கும் பகர்பூத மனைத்தி
னுக்கு, மீங்காரு மிலரிறைவ ரென்னையலா
லியானேயா, நீங்காத வதிபதியாய் நின்றுல
கம் படைக்கின்ற, வோங்கார வுருவான பிரம
மென வுள்ளேனும். 5

பொன்றுகின்ற பொருள்கடொறும் பொன்
றாதே புரையறநா, னின்றதறிந் தவனென்னை
நேராக வறிகின்றா, னன்றியுமிங் கவன்றன்னைத்
தன்னாலே யறிந்தழியா, தென்றுமுள பரமபத
வின்பமடைந் திடுகின்றான். 6

சங்கையறத் தத்துவங்க டன்னுடைய நுண்
மையுமென், னங்கமென மொழிகின்ற வாறி
னையு மகிலத்தின், பங்கமறு பகுதியுமப் பகு
திவிநி யோகமுமென், றிங்கெனது நிலையறிந்தா
னென்னையடைந் திடுகின்றான். 7

இறைவனுக் காதியா யிலங்கு போதமு
மறிவது முழுதையு மநந்த சத்தியு
நிறைவொடு சுதந்தர நித்த சத்தியென்
றறைவர்க ளறிபவ ராறு மங்கமாய். 8

நுண்ணியதத் துவங்களென நுவல்வனதா
நுகர்சீவன், வண்ணமிலா மநமொடுதன் மாத்
திரைகண் மற்றெதுக்கு, மெண்ணுவதா மிவை
யடியா மியாதினுக்குங் காரணமாய்ப், பண்ணு
வது பகுதியதன் விநியோகம் பந்தமதாம். 9

ஆரண மந்த வுண்மையிற் கரப்ப தாகுமென்
றறைந்திடப் பட்ட, வோரண வின்றி யுள்ளவெப்
பொருட்கு மியோநியா தொன்றதிவ் வுலகின்,
காரண மந்தப் பகுதியி லதனைக் கடந்துமே
லாகுமொன் றுன, பூரண மான மகேசனென்
றுரைக்கும் பொய்மைதீர் பரமனும் புருடன். 10

மோக மாமுலக முற்றி னுக்குமொரு மூல
மானதெரி யாமையும், போகு மாசெயும்வி
ருத்தி யும்பொருள னைத்தை யுந்தருபு ராண
ஞ, யேக னுகியிறை யாகி வானமென வெங்கு

முள்ளபர மீசனு, மியோகி யாயுளவொ ருத்த
னேயெனவொ ருக்கி மாமறையு ரைக்குமால். 11

பாக மென்பர்ப குதிப்ப ரமனே
டேக மென்பர்சி லாணு வுக்கணு
வாகி மற்றது மப்படி யாமென்பர்
யோகி யுள்ளதெ லாமென்ப துண்மையாம். 12

என்னையுற நினைப்பவரி லெங்கேனு மொருவ
னவன், றன்மதியைக் கடந்தருளாற் றன்னிதயக்
குகைதன்னிற், பொன்மயனுய்ப் புராணமாம்
புருடனுய்ப் பொருந்துமெனி, லந்நியம தறவறிவா
னவன்பாமத் திடையடைவான். 13

8. பிரபஞ்ச சர்வ காரண புராண
புருஷப் பிரதிபாதந அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக விருத்தம் – 219.

---

9. மாயா விகார அத்தியாயம்.

நின்மலமா யவிகாரி வேறுபடா நிட்களனுய்ச்,
சிந்மயனுய் நித்தனுஞ் சிவனேநீ செகத்தான,

தன்மையினை யருளென்னத் தபோதநரோர் தனை
யொழிய, வின்மையினா னப்பரிசை யின்னமவர்க்
கெடுத்துரைப்பான். 1

என்னொழிய வில்லைசக மியானவ்வுரு வல்லே
னுன்னிலொரு மாயையுல குக்குமுத லாகு
ளுன்னுருவ மானவெனை யன்றியது நாளுந்
தன்னியல்பி னானிகழ்வு றத்தகுவ தன்றால். 2

யாதொன் றொருவ ராலேனு மறியப் படாத
வியல்பாமென், னாதி முடிவின் றியசத்தி யந்த
மாயை யதனாலே, பேத வுலக முண்டாகிப்
பிறங்கு மதனாற் பிறர்க்கென்றும், போதப் படாத
வென்னாலா யுள்ள பொருளிப் பொருளெல்லாம்.

சோதியா நந்த மாகுந் தோன்றிடா வேறே
தொல்லை, யாதிகா ரணமா மென்றே யறைவர்க
ளறிய வொன்றாய், நீதியாய்ப் பாமா நந்த நிமல
மாம் பிரம நானே, பேதியா வென்னில் வேறுண்
டாவது பிறிதொன் றில்லை. 4

அன்றி யின்மைய றிந்தவ ராதலா
லென்று மிச்சகந் தானது மியானென

வொன்று மாகியு லப்பில னைத்துமாய்
நின்றல் கண்டிவர் நிச்சயித் தார்களால். 5

சிந்ம யாநந்த மாய்த்திகழ் இன்றதோர்
தன்மை யாய்ப்பர மாகிய சாந்தமாய்த்
தொன்மை யானசு டரால்வி காரமொன்
றின்மை யாமெனக் கேதமொன் றில்லையால். 6

எனந்த மற்ற வேக மேனி யெண்ணில் பேத
மாக்கவற், றநந்த சத்தி யென்னி லேய வற்றின்
மாயை யாதியா, வனந்த வந்த மாயை யான
வானி லேம நத்தினா, னினைந்தி டப்ப டாத
வவ்வி யத்த மாகி நிற்பனான். 7

சத்தியொன் றாலே யானாந் தக்கசா யுச்ச
மான, முத்தியுண் டாகு மொன்றான் முழுது
செல் வமுமுண் டாகுஞ், சித்தியா நிற்ப
தெல்லாஞ் சிதையுமொன் றாலே யெல்லா,
நித்திய மாக வென்ற னியமத்தா னிகழு
மன்றே. 8

மத்தியமாய்ப் பாஞ்சுடரா மண்டலத்தான்
மண்டிதமா, யத்தகுமக் காமாகி யறிவரிதா

மநாதியாம், வித்தகமாம் விட்டுவின்மெய்ப் பரம பதம் விச்சையெனுஞ், சத்தியினு னிகழுமிது தக்கோர்க ளறிவர்களால். 9

உடுக்கு மாடை யினைப்போல வுலக மியா தொன் றிற்குறுக்கு, நெடுக்கு மாகு நிகிலமு மாய் நினைத்தற் கரிதா மியாதொன்றின், மடக்கும் வாக்குத் தான்செல்ல மாட்டா மையினுற் பவக் கடலைக், கடக்கும் பிரம வாநந்தம் கண்டா னடுக்கங் காணுனல். 10

ஈநஞ் செய்யு மஞ்ஞான விருளைக் கடந்து மேலான, பாநந் தனக்கே யுளதான பரம வொளி யாம் பரம்பரனை, ஞாநந் தன்னுல் வேறறவே நானென் றறிந்த நல்லோனவ், வாநந் தமதாம் பிரமமய மாகி வீடே யடைகின்றுன். 11

ஒப்பதுமிக் கதுகுறைந்த வொன்றுதனை யொழித்தில்லா, தெப்பொருளெவ் வொளிகட்கு மெவ்வொளிதா னொளியாகுஞ், சிற்பரமா காயத்தே திகழ்கின்ற வதுதெளிந்த, வப்பெரியோ னாநந்த மாய்ப்பிரம மாகின்றுன். 12

உலகங்கண் முழுதுந்த னுளதென்ன வுளதா
யலகின்றி யழிவின்றி யறிவின்றி யமிர்தா
யெலையொன்று மறநின்ற பாவின்ப மிதிலே
நிலைநின்ற வவனின்ற நிலையென்று மழியான். 13

புன்மய கோசமுள் புக்கொ ளிக்குளே
நன்மைய தாகிய ஞாநக் கண்ணினுற்
சின்மய மாய்த்திகழ் தேசை நோக்கிய
தன்மையால் வியோமநற் ருமங் காண்பால். 14

அப்பரந் தன்னைத் தன்பா லநுபவித் தநுபவித்தா, ரெப்படிக் கண்டா ருள்ளத் திலங்குமா முநிவ ரந்தச், செப்பரு மின்ப மாய்த்தன் றேசினுற் றிகழ்ந்து தன்னே, டொப்பரு மவனே யார்க்கு மும்பனென் றுணரப் பட்டான். 15

எங்குமுள னுயிறையா யேகனு யெல்லாப்பூ, தங்கடொறு மறைந்திருக்குந் தன்மையனுய்ச் சராசரங்கட், கிங்குயிரா யுள்ளாகு மிறைவனெரு வனையுமறிந், தங்கடைவார் சாந்தியினை யடைவரல்லா தவரடையார். 16

முகமொடு கிரிவந்தன் முடிபத முடிவின்றுய்க்
குகைமுழு தினுநின்றே குறைவற வுலகெல்லா

மகமொடு புறமேவுற் றழிவறு நிலையாகும்
பகவனி லயலாகப் படுவதொர் பொருளின்ருல்.

மாசுடை மநத்தர் தம்மின் மறைப்பதாய் மாசி
லாத, தேசுடை யோகி கட்குந் தெரிந்திடப்
படாத தான, வீசனு னெனதா ஞாந மிப்படி
யருளி னுலே, பேசின னுங்கட் கென்று பெருந்
தகை யருளிச் செய்தான். 18

9. மாயா விகார அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக விருத்தம் – 237.

---

10. தத்துவ தரிசந அத்தியாயம்.

தூக்காங் குறியில்குறி சூக்கசூ சனைதெரியி
லக்கணஞ் சகலவுல கத்தினங் குராமுமதவ்
வக்காம் பரமபத மப்பாரஞ் சுடர்பிரம
நிர்க்குணம் பரவெளியி னிச்சயம் பெறநிகழும். 1

ஒப்ப ரும்பா தத்துவத் தொப்பி டுஞ்சுரு
திக்கலை, கப்ப றும்படி புத்தியிற் கற்பி தங்கள்க
ழற்றிமெய்த், தப்ப ருந்தவர் சித்தமெய் தற்ப
ரந்தனி லற்றதிங், கப்ப ரம்பிர மத்தினுக்
கத்தை லிங்கமெ னப்படும். 2

அறிவினிற் பிறிதெல்லா மறிவென லறி
வாகும், பெறவரி திதிலல்லாற் பிறிதினில்
வெளியில்லேன், பிறவிய தறுஞாநம் பெறவரி
ததனுலே, மறவிய தறுமாயா மயலல திலை
யெல்லாம். 3

நின்மல மாகிநி ரஞ்சந மாய்வே
றின்மைய தாயவி காரமி தாமித்
தொன்மைய தாகிய சூக்கும ஞாந
மென்மல மில்லுரு வென்பா றிந்தோர். 4

யோகிநி லுளமென்பா லொருபடி யுறவைத்தே
யேகவெ னிலைகண்டா ரவரென தியல்கண்டார்
பாகம தறுமொன்றும் பலவுரு வமுநானே
யாகவு மெனையன்பா லறிஞரு மயலன்ருல். 5

பேறுறு பிரமாநந் தமுமது பெறுதாமும்
வேறற வறிகின்ரு ரவர்விழி மறைகின்ருர்

கூறற வவிகாரங் கூடிய விறைதாமா
யூறற வுணர்கின்றா ருண்மையை யுணர்கின்றார். 6

பங்கமில்சிர் பானுடைய தாதித்தன் பான்மை யினை, யிங்கொருவர்க் கறிவரிய தாகியதவ் வியத் தத்தை, யெங்குமுள தாய்த்தம்பா லிலங்கியபே ரின்பத்தைத், தங்களிலே நிலைபெற்ற சாந்தா டைந் திருப்பர்களால் 7

மெய்த்தக வீடிது விமல மாய்ப்பரி
சுத்தம தாகிநிர்த் தொந்த மாயொரு
பெத்தமில் பிரமரூ பத்திற் பேதியா
வுத்தம மெனதுசா யுச்ச மென்பரால். 8

ஆதியு நடுவமந் தமுமி லாததொன்
றேதது வெனிற்பர மீச னானா
னீதியி லெனையறி நிமல நித்தனும்
பேதமி லெனைப்பெறும் பிறவி பின்பெறான். 9

தபநனொளி பெருகிரவி சசியுடமி னடையச், சிவனிகழ்வி னிகழ்வுபெற சிறிதுமிவர் நிகழா, ரவனுடைய வொளிகொடொரு வொளிதிகழு மசையா, விவனதொளி சிறிதுபெறி லிவர்நிகழ்வு பெறுவார். 10

உதியாம லென்று மொழியாமை நின்ற வொளி யாகி யென்று முளதாய்த், திதியாய்நி றைந்து தெளிவாகி யங்கோர் செயலான தின்றி யருளான், மதியாளர் தங்க ளகமேய கண்ட வடிவாய்நி கழ்ந்த வடிவே, பதியாகி யென்று மழியாமை நின்ற படியாகி நின்ற பரனான். 11

நித்தம நந்த நிட்கள மின்ப நிமலஞ்சற்
சித்தமு தந்தற் சிவமெனும் வேதத் திரளெல்லாஞ்
சுத்தனை யந்தச் சுருதியி னந்தத் துணிநெஞ்சத்
தத்தமர் தந்த முளமது ணர்ந்தா ரோமன்றே.

தாரா காயம் பவநம்புத் தாநன லல்லனீ ராதார, னோரா தான பிராணாதி யெல்லா வாயுவி னுருவல்ல, னோரா காசன் மநம்புத்தி யுறுமொரு சேதந மவனல்லன், பாரா காச யோகத்தில் கேவல னாகும் பரமீசன். 13

எல்லாவே தத்துமறைந் திருப்பதுவா யாவர்க் குஞ், சொல்லாத பரஞான முங்களுக்குச் சொன் னேனா, னல்லானிப் பரயோக ஞானத்தா லேநவி

வொன், றில்லாத விடத் தடைவா னெனவியம்பி யருளினுன். 14

10. தத்துவ தரிசந அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக விருத்தம் — 251.

---

11. யோக அத்தியாயம்.

இடர்ப்படு பிறவி தீர்க்கு மியார்க்குமெட் டாத தாகி, யுடைத்தன தொளியினுலே யொளிர்வதா யுள்ள ஞாநச், சுடர்த்திரு வுருவ மான சொரூபனே யாதொன் ருலே, கிடைத்திடு மந்த யோகங் கேண்மினென் றருளிச் செய்தான். 1

யோக வெரியோ ரிமைப்பிலே யாது வினையு மெரிப்பதாந், தேக மொழியுமிம் முத்தியே சேரு முணர்வு செனிப்பதா, மியோக முணர்வை யொழித்துரு யோக மொழிய வுணர்ச்சிதா, ஞகு தலவீ துளத்துளா னியாவ னவனே யளிப்பனுன்.

ஒருகா லிருகான் முக்கான்மற் றுள்ள கால முள்ளத்தை, வருகா தலினு லியோகத்தே வைப்

பார் மகேசரெனப்படுவா, ரரிதா மிதனை மாயோக மபாவ யோக மெனவறிஞு, ரிருபா லாக வியப்புவ ரவ் விரண்டு மிருக்கும் படிகேண்மோ. 3

தானினையு மாறரிய தத்துவமி யாதொன்
ருனிகழ்வ தாகுமத பாவமெனு மியோகம்
வானியல தாகியொரு வத்துவுமி லாதாஞ்
சூனியம தாகவறி கின்றனர்க டேயோர். 4

மயலிலா யாதிலொரு மலமிலா தானசுக டிவதா மாசி லொளியா, மயலிலா வேகவெனை யயலெனு தேகமென வறிகைமா யோக மதுவா, முயலுமா ருசையென முடிவிலா நூல்கள்பல மொழியுமியோ காட வியெலா, மியலுறு தாமரிய விதனிலோர் சோடசியு மிசையுறு தாகு மியல் பால். 5

சுத்தமா யென்னைக் கண்டெத் தோற்றமுந் தோன்று தான, வுத்தம யோக மெல்லா யோகிலும் பரம யோக, மத்திற மின்றி யென்னை யாயிரங் கோடி காலஞ், சித்தம தொருக்கி நாளுஞ் சிந்தையிற் றிகழக் காணுர். 6

அயர்வறு யோகலா தறிகை யாதந
மயலற விந்திய மடக்கல் வாயுவின்
சயமிகு தியாநதா ரணைச மாதியு
மியமு நியமமு மெட்டு மங்கமாம். 7

தருக்கி லாதபி ரமச்ச ரியமெய்
யுரைக்கை கள்ளமொ ழிகையின் ஞெசெயா
திருக்கை யாதொன்று மோராமை யென்றிவை
சுருக்க மாகய மமென்று சொல்வரால். 8

மநத்தால் வாக்காற் காயத்தால் வாதை யாவ
தியாதேனு, மனைத்தா ருயிர்க்குஞ் செய்யாத
தகிஞ்சை யாக வறிகவிது, தனிற்ருன் பரமாந்
தருமமிலை சாருமின்பந் தானுமிலை, யெனைத்தாம்
விதியி லுயிர்க்கின்ஞு செயினு மதுவு மினிதேயாம்.

உளவாறுரை செயருனுரை செயுமாறெழு
குதரூன், வளவாய்மைய தெனநாடினர் மதியான்
மிகு முதியா, ரளவாரகி லமும்வாய்மையி லுள
தாதவி னதுதா, ஞுளவாசக வினையாலுடை
யவனியாவையு முடையரான். 10

மறைவினி லாகினும் வலியினி லாகினும்
பிறர்பொருள் வவ்வுதல் பெரிய கள்ளமாங்
கறையுறு மரிவையர் திறங்க ஞவிலும்
பிறழ்வற மறப்பது பிரம சாரமாம். 11

அரந்தைமுழுந் திடவாபத் தடைந்திடினு
மன்பாலே, யிரந்தொருவ னீந்திடினு மோராமை
யோராமை, வருந்திமநத் தாசையற மடக்குவான்
மாசற்ற, நிரந்தரமா மியமமிவை நியமமினி
நிகழ்த்திடுவாம். 12

படர்தவம் வேதநூல் பயிறல் பத்தியாற்
கடவுளை வழிபடல் கருதி நெஞ்சினே
டுடலுறு தூய்மைசந் தோட மோங்கிய
சுடர்மிகு நியமமாய்ச் சுருங்கச் சொல்வரால். 13

பவமார் நோவு கெடநோன்பு பலவா லாக்கை
மெலிவிக்கை, தவமா குவது வேதாந்தஞ் சதருத்
திரியந் தாரகமாஞ், சிவமா கியமந் திரம்பலவின்
செபமத் தியாநஞ் சிறந்துள்ள, வவமா னதிலா
வதன்பேத மறிவா ரறையும் படிகேண்மோ. 14

வாசிக முபாஞ்சு மாநத மென்று மதிலொ
ரொவ் வொன்றினுக் கொன்று, தேசுடைத்

தென்று செப்பினர் பிறர்க்குத் தெரியவே செபித்
திடுஞ் செபந்தான், வாசிக முபாஞ்சு வாயித
முடித்தன் மாத்திர மாநத மடங்கி, யாசறச் சிந்தை
செய்தலொன் றினுக்கொன் றுயிர மடங்குநல்
லனவாம். 15

கூடின கொண்டலம் பாவங் கூடல்சந்
தோடமென் றறிஞராற் சொல்லப் பட்டதா
லாடுறு தூய்மைதா னகம்பு றம்புள
தோடம திரண்டையுந் துடைத்த லென்பரால். 16

தோயமு மண்ணுமாக் கொண்டு சுத்தமாக்
காயமே வியமலங் கழுவப் பட்டதாம்
வாய்மைய முதலதா மநத்தி னுற்செயுந்
தூய்மையை யுள்ளநற் றூய்மை யென்பரால். 17

கந்தநன் மலர்கொடு காய பூசனை
வந்தனை செயல்புகழ் வாக்கின் பூசனை
பந்தனை யறமநம் பத்தி யாற்செயுஞ்
சிந்தனை நியதமுஞ் சிவன்றன் பூசையே. 18

புராதநரோ தியவியம நியமங்கள் புகன்றன
மேற், பிராணனதின் யாமமது பேசுபிரா ணுயா

மம், விராவியுட லுறும்வாயு விளம்புவர்கள் பிரா
ணனென, நிரோதநமே செயலதனை நித்தலுமா
யாமந்தான். 19

மந்த முத்தம மத்திம மென்றுமிங்
கந்த நல்லுயிர் யாமம றிபவர்
சந்த முற்றச கற்பவ கற்பமாய்ச்
சிந்தை யுற்றிரண் டாகவுஞ் செப்பினர். 20

மந்த மாறிரு மாத்திரை மத்திமோத் தமங்க,
ளந்த வெல்லிரட் டிரண்டுடன் மாத்திரை யடக்
கல், கந்த வேர்ப்புறுங் கம்பநங் கிளம்புகை
யிவையா, னந்த மாச்செயு மொன்றினுக் கொன்
றுநன் மையதாம். 21

அகற்ப மல்லதா மந்திர மகத்திலே யானவா
யாமந்தான், சகற்ப மாம்வியா கிருதியோங்
காரஞ்சா வித்திரி தனைமுக்கால், வகிக்குமெல்
லையா மிடம்வலம் வழங்கிய வாயுவை வலமாக,
முகக்க வென்றறிந் தவரியோ கத்திலே முயன்
றிட மொழிந்தாரால். 22

ஏசது ருமலி டத்தில்வ ழங்குகை
மாசது ருமல்வ லத்தினில் வாங்குகை

யாசத றத்திதி யாகவ டக்குகை
ரேசக பூரக கும்பக மென்றூர். 23

இந்திய மீட்சி தானே யிசைந்திடும் பிரத்யா காரங், கந்தர மிதய நெற்றி கபாலநா பிகளி லொன்றிற், சந்ததஞ் சிந்தை வைக்கத் தாரணை தரித்த தேக, சிந்தனை யொழுங்கொன் ரூடே சேர்ந்தது தியாந மாமே. 24

ஓதுமா லம்பந மொன்று மின்றியே
போதமும் போதகப் பொருளு மென்றுணர்
பேதம தன்றியே யிருந்த பெற்றிநற்
சாதந மாகிய சமாதி யென்பரால். 25

தாரணை யாயா மத்திற் றகுதிபன் னிரும டங்காந், தாரணை தன்னிற் றியாநங் தானுமப் படியே நன்றூந், தாரணி தன்னின் ஞாந சாதந மாஞ்ச மாதி, யோாணி தியாநங் தன்னி லேற் றமிப் பரிசே யென்பர். 26

விவத்தி தம்பெற்றி ருக்கைவி ரைந்தெழுங்
கவற்றி தீர்வுறக் கற்பித்த வாதந
மவற்றி னெல்லைய றைவரி தந்தநற்
சுவத்தி கம்பத்ம மியாதினுந் துய்யவாம். 27

இருதுடை மேலே யீரடி யேறும்
பரமவி ருப்பது பதுமம தாகு
மொருபத மேலே யொருபதம் வைக்க
மருவவி ருப்பது மத்திம மாகும். 28

தடித்த வூருசா னுக்களின் சந்துற
மடித்த வந்தரத் துள்ளேம றையவைத்
தடித்த லங்கள்செவ் வேசெல வாங்குறத்
தொடுத்தி ருத்தல்சு வத்திக மாவதே. 29

நீரினுற் செழும்ப தானவவ் விடங்க ணெருப் பினுல் வெந்தவவ் விடங்க, ளூருசெந் துக்க டுற்சநர் தூால ருதிர்ந்திடு சருகுபுற் றிடங்கள், கோரமாம் பயங்க ளுள்ளிட மிடிந்த கோயினுற் சந்திகண் மயாந, மாரவா ரங்க ளுள்ளிட மசுத்த மலக்கணு மநத்தினுக் கதனுல். 30

வருத்தமா யுடல வாதையைப் பற்று மநமது நடுநடுங் கிட்டுப், பொருப்பினிற் குகைகள் புண் ணிய தேசங் கோயில்க ணதிகளின் கரைக, ளிருப்பறு மனைதா னூர்வது கடிப்ப தின்றியே காந்தமா யுள்ள, வொருத்தரு மறியா விடத்திலே யென்னை யுன்னுவான் மநனெருப் படுவான், 31

உன்னரு மியோகொருப் படுவன் முன்னரே
யென்னருள் பெற்றயோ கீசர் தம்மையுஞ்
சென்னியால் விநாயகன் றனையுந் தேசிகன்
றன்னையு மென்னையும் வணங்கிச் சாருவான். 32

தனியி லிருந்து பயமின்றிச் சாந்த னாகித் தனக்
கிசையு, முநிவர் மொழியு மாதநங்கண் மூன்றி
னென்றி லேமூக்கி, னுனியைச் சிறிதே கண்
விழித்து நோக்கி யாது நோக்காதே, யினிய
தன்பா லேயிருந்த வென்னைப் பாவிப் பதியோகம்.

பங்கயந் தலைக்கு மேலே பன்னிரு விரலிற்
கற்பித், தங்கதற் கறமென் மூல மறிவது நாள
மாகுந், தங்கிடுஞ் செல்வ மெட்டுத் தளநிறந்
தவள மாகு, மிங்குதன் வலிவை ராக்ய மெனப்படு
தாதி தன்கண். 34

சகலசத் தியுமு டைத்தாய்த் தமநிய மயமாய்த்
தாரம், புகலுமெப் பொருளா யென்றும் பொன்
றுரு தாகி யெங்குந், திகழொளித் திரளா யுள்ள
தெய்வமாய்த் தெரிக்கொ ணாதாய், நிகழுதற்
பரத்தி னேரே நித்தலு நெஞ்சை வைப்பான். 35

மிக்கபரஞ் சுடரான விமலனையும் விளம்புற்ற,
வக்கமலத் தேதனையு மயலாகா வகைநினைவா,
னக்கரமாம் பரமாகா சத்துவனைத் தானெங்கு,
மொக்கநினைந் தேபின்னை யொன்றுநினை யாதொ
ழிவான். 36

யாவரு மறிவரி தாய பாவனை
மேவுற விளம்பினன் வேறு மின்னமோர்
பாவனை கேண்மின்முன் பன்னு பங்கயப்
பூவினை யுன்னியப் பூவி னுள்ளதாம். 37

அந்நிய மறவந லோனைக் காட்டிய
பன்னிய புருடனும் பஞ்ச விஞ்சகன்
றன்னையே சகலகத் தாவாத் தன்னுரு
வன்னியின் சிகையதா மதித்து நோக்குவான்.

அவமறு புருடன்ற னகமுற வறநன்றுச்
சிவமம லமதாகித் திகழ்தரு பரமாந்மா
வுவமையில் பரனுமென் னுரையினி லுணருந்தத்
துவநிலை குலையாவச் சுதமென மநம்வைப்பான்.

அப்பா மாந்மா வுள்ளே யதனுக்கா தார மாகி,
நிற்பதாய்ப் பரம மாகி நிரஞ்சந மாகி யுள்ள,

வொப்பரு மகேச னேக வுருவனா யுன்னி யந்தத்,
தற்பரந் தன்னோ டொன்றுந் தன்மைய னாகிச்
சார்வான். 40

சொன்னதத் துவங்க ளெல்லாஞ் சோதனை
பண்ணிப் பின்னைப், பிந்தத் துவமொன் றில்
லாப் பிரமநா னெனநினைந்து, பன்னரு மோங்கா
ரத்தாற் பரமமாம் பரமா யுள்ள, வென்னிலே
தன்னை வைத்திங் கென்மய மாகி யுள்ளான். 41

நலங்கொள் ஞானநீ ராடிநல் லாகுதி
துலங்கு நீற்றையுத் தூளித்து மந்திர
மிலங்கு மங்கிமு தனினைந் தீசனைப்
புலங்கொள் சோதியின் புஞ்சமா யுன்னுவான். 42

ஆசிரம மேவிலதி யாசிரம மாகத்
தேசுதரு மாமறையி னீறுகடெ ரிந்தே
பாசுபத யோகுபசு பாசமற நேரே
பேசினனி தாருமறி யப்பெறும தன்றால். 43

பிறிதறு மெனதுசா யுச்சம் பேறதா
மறைபொருள் கேவலம் வழங்கி டாரிது
வறமுய லந்தணர் தம்மி லன்பரிற்
றுறவுறு பிரமசா ரிகட்குஞ் சொல்லாம். 44

பரியும கிஞ்சைப் பழிதீர் பிரம
சரியந்த வந்தரு சந்தோட முண்மை
யுரியபொ றைதூய்மை யுண்டென்றி ருக்கை
யரியவி ரதத்துக் கங்கங்க ளாமால். 45

எண்ணிய விவற்றிலொன் றீந னானவன்
றண்ணிய னாதலாற் றான்ன மூவினான்
புண்ணிய வினையினோர் பொருந்த வென்னையே
கண்ணிய விரதமெஞ் சாமற் கைக்கொள்வார்.

எசி லிந்தவி யோகாலெ னையடைந்
தாசை கோபம்ப யமற்ற வாங்மராய்ப்
பாச மற்றெனைப் பாவித்த பாவத்தா
லாசி லென்மய மானார நேகரால். 47

எப்படி யார்நினைந் தடைவ ரியானவர்க்
கப்படி யானிகழ்ந் திடுவ னாதலா
லொப்பரு ஞானமெய் யோகு ளத்தெனைத்
தப்பரும் பூசனை செயவே தக்கதாம். 48

பொய்யில் பத்தி யாற்றுறவாற் போதம் பொ
ருந்தும் புந்தியினாற், செய்யும் பூசை யேபூசை
செய்யுந் தொழில்க ளெல்லாம்விட், டய்யம்

பண்ணி யுண்டொன்று மாசைப் படாதா ரெனை
யடையு, முய்யும் பரிசு மறைந்த பொரு ளுங்கட்
கிரங்கி யுரைத்தனனால். 49

பத்தியையென் பாலுடையா னெவ்வுயிர்க்கும்
பரிவுடையா, னொத்தநலந் தீங்கடையா னொடுங்
கியவுள் ளமதுடையான், புத்திமந மென்பாலே
பொருந்தியபா வனையுடையா, னெத்தனையும்
பொறையுடையா னியாவரினு மெனக்கினியான்.

பன்னியயோ கொழிவில்லான் பற்றிலான்
பாவகத்தோ, ரின்னலிலா னாரம்பித் திடுவதூஉ
மொழிவதிலான், றன்னைவெரு வுதலொன்றாற்
றான்வெருவ றானில்லா, னென்னதியா னெனன
வில்லா னென்றுமெ னக்கினியான். 51

துயரு றாதசந் தோட மேவியே
செயலெ லாமுதா சீந னாகியே
யயல ராயினா ரன்ப ரின்றிவா
ழியல்பி னானெனக் கினிய னாயினான். 52

துதியி னிந்தையிற் றுல்லிய னாயெனிற்
றிதிய டைந்துசி னஞ்செருக் கின்றியே

மதியி னொன்றினும் வாஞ்சையு றாதுள
வதிக வானெனக் கென்றுமெய் யன்பினான். 53

வாடலின் முகமது மலர்ச்சியு மவுநாற்
பீடுறு வித்தகம் பெற்ற தோடலங்
கூடுத வினியவை கூறலி யாவரு
நாடரு நிலையுடை யவர்க்கு நல்லனான். 54

எத்தொழில்க ளுஞ்செயினு மென்னருளி
னாலென், பத்தர்பர மப்பதம டைந்திடுவ ராலே,
தத்துவமும் வைத்தெனிலெ னைச்சரண மாக,
நித்தமுநி ராசையைய டைந்துநினை கிற்பார். 55

அடங்கு மனனாய்ப் பயனொன்றி லாசைப் படா,தா
னளவற்ற, விடங்கொள் வினைகள் செய்தாலும்
வீடே யெய்து மாதவினா, லுடம்பு காணா நல்
யோகி யுண்டாம் வினையா லொருகாலு, மிடும்பை
யடையா னாசைப்பா டில்லா னெனையே யடைந்
திடுமால். 56

துற்றுவரு தொந்துவம யக்கவைது டைத்துப்
பெற்றதொட மைந்தெனருள் பேறுறநி னைந்தே
யுற்றகரு மங்கள்வினை யென்னவுரை செய்யார்
கற்றவர்கள் வீடதென வேகருது கின்றார். 57

என்னை யேநினைந் தெனைப்பணிந் தெனையருச் சித்தென், றன்னை யேயறிந் தவனெனை யன்றியே சாரான், பின்னி யாதுமப் பெருந்தகை யிருந் திடந் தனிலென், சென்னி யாற்சுமந் தவற்கு வேண் டுவதுசெய் குவனால். 58

என்ப தத்தைவிட் டிதரதே வதைகளைக் காமித், தின்பம் வேண்டுநர் தாமுமிங் கிதனை யெய் துவரா, லன்பி னாலருண் மூர்த்திவேண் டுநர்களு மவர்பாற், பின்பு வந்தெனை யறிந்துநன் முத்தியே பெறுவார். 59

சாமவ ரெந்தக் கடவுள ருஞ்சா வில்லாதென், றாமம தாமென் றென்னையொ ழிந்தார் தமை விட்டன், பாமக வாதிச் சுற்றமும் விட்டென் பாலன்பா, யாமர ணாந்தத் தளவுமி லிங்கத் தருச்சிப்பான். 60

எந்தப் பதமுங் காதலி லாதே லிங்கத்தே
வந்திப் பவன்ஞா நாத்மக மாகி மயலற்றோன்
சிந்தைக் குளதா யெங்குந் தானாஞ் சிவலிங்க
மந்தச் செநநந் தனிலே யறிவா லடைகின்றான்.

பங்கமில் பத்தி யோடுமற் றெவரும் பாவனை யாலிலிங் கத்தே, யிங்கெனை யிறைஞ்சி லின்ப

மெய்ஞ் ஞான மெங்குமா மிலிங்கமெய் துவரா, லங்கியிற் புனலி லம்பரந் தன்னி லருக்கனி லநி லனிந் துவினி, லிங்கிவை யிலிங்க மாரணா தியிலே யெனைநினைந் திறைஞ்சிடப் படுவான். 62

ஈதெ லாம்வெறும் லிங்கம யமதா
மீதெ லாமிலிங் கத்துளி ருப்பதா
மாத லாலந்த லிங்கமெங் கேயங்கே
காத லாற்றொழ வேகட னாகுமால். 63

கருத்திலா மூடர் காட்டமா திகளிற் காண் பர்கற் றவர்களா காயத், தருக்கனிற் புனலிற் காண்பரா குதியி லருச்சனை செய்யுமந் தணரவ், வெரிக்கணே காண்ப ரெங்குமாய் நின்ற வெனது லிங் கத்தினை நேரே, யொருக்கிய பரம யோகிக ளென்று மொழிவறக் காண்பர்தம் முளத்தே.

நீங்காத காதலினா னின்மலபோ தம்பயக்கு
மோங்கார மாதலினல் லுருத்திரியந் தானாதல்
பாங்காக வத்தியந வானாகிப் பரித்தவுடல்
போங்காலத் தளவுநிரந் தரயோகம் புரிந்திடுவான்.

காமர மெங்குங் காமரகன்றார் காசிக்கே, யாமர ணாந்தத் தளவுமி ருப்பா ரங்காவி, போமள

வுற்றார் போய்வா வுற்றார் புறையற்றோர், காமரை வென்றார் தாமரை வென்றார் கழல்கண்டே.

பொல்லா தவரு மங்காவி போகி லென்னை விடப்போகார், நல்லா ரென்னை யடைவரென நவில வேண்டு வதுமுண்டோ, வெல்லா வுயிர்க் கும் வீடளிப்ப னென்றால் வினையா லிரங்காத, வல்லா வகைகூ டினுமுயிர்விட் டகல்வா னல்ல னறிவுடையான். 67

அரிய மறையி லரியமறை யாகும் பொருளீ தறிஞர்களாற், றெரிய நினைந்த படியெவர்க்குஞ் செப்பப் படாது செய்தவத்தா, லுரிய விரத னுய ரமற் றொடுங்கு முள்ளத் தொடுபிரம, சரிய முடைய பத்தனுக்கு நேரே சாற்றத் தகுவது வாம். 68

இவணமே தனதி யோக மியம்பித்தன் னிடத்தி ருந்த, வுவணகே தனனை நோக்கி யுத்தமர்க் குரைத்த யோக, மிவணுரை செய்யத் தக்க திலங்கிய சாந்தி நெஞ்சிற், சிவணிய புதல்வர்க் கென்றே சிவனருள் செய்ய லுற்றான். 69

முனிவரே யுங்கட் கெல்லா மொழிந்திடப் பட்ட ஞானம், புனிதராய்ப் புதல்வர்க் காகப் பூசு ராஞேர் கேட்ப, வினியநும் வாயி னுலே யிப்படி யிறப்பு மீண்டு, செனியமு மொழிய நீருஞ் செப்பு மென் றருளிச் செய்தான். 70

இந்த நாரண னீச னுகிய வென்னில் வேறல னென்று தஞ், சிந்தை யானினை வார்க ளுக்குரை செய்த யோகிது செப்பலா, மெந்த வாருயிர் கட்கு மின்னுயி ராகு நாரண னென்பதோ, ரந்த மாதியி லாவெ னக்கரு ளான தோர்வடி வாகு மால். 71

ஏதமுற நாரணனை யென்னிலயல் காணும்
பேதவிழி யாளர்பிற விப்பிணிய ரூரே
மாதவனை யானெனம னத்தினினை கிற்கும்
போதவிழி யாளர்பரி பூரணம டைந்தார். 72

ஆதவில ருச்சிமினிவ் வாதியரி யானுய்க்
காதலொடு காண்மின்மய லாகியயல் காண்பார்
தீதுதரு மாநரகு சேர்வுறுவர் தீதா
நீதியுறு நீசரிடை யானும்வெளி நில்லேன். 73

நான்மறை யந்தணர் நாய்வதை செய்தத
னூன்மிசை கின்றவ ரோதினர் மூடப்
பான்மைய ரும்மரி யைப்பழி யாதம்
மேன்மைசெய் பத்தரை வீடுறு விப்பன். 74

மருவற் கென்னை மநம்வைத்தோன் மாலா
மிவனென் வடிவென்றே, பரவிப் பணிவா னென்
றேசெம் பவளத்திருவாய் மலர்ந்தருளி, யரவிற்
றுயிலச் சுதனுக மழுந்தத் தழுவ வவ்விடத்தே,
காவுற் றருள வதிசயமாய்க் கண்டார் மேனி
கண்டிலரால். 75

தன்ப ராபர மாகிய வடிவினைத் தவிர்ந்தொரு
தவனுகி, முன்பு தோன்றிய வடிவதாய் முகுந்தனு
முனிவரை முகநோக்கித், துன்ப வேரற வருளினு
லுமக்கிறை சொன்னவிச் சுடர்ஞாந, மன்ப ராயற
மறிபுதல் வர்க்கறி வியுமென வருள்செய்தான்.

ஈசன தாய வந்த திலங்கிய பரம ஞாந, மாசிலந்
தணனு மாகி *யாகித வநல னுகி, நேசனு யடங்கி
யுள்ள நெஞ்சனு ந்மல னுக்குப், பேசலா மென்று
கண்ணன் பின்னரு மருளிச் செய்தான். 77

---

*ஆகித அநலன்-அக்கிநி கோத்திர முள்ளவன்,

யோகிக ளியாவ ருக்கு முத்தம யோகி தானே,
யாகிய முகுந்த னிவ்வா றருளியங் கவரை நீங்க,
வேகவீ சனையு நாரா யணனையு மிறைஞ்சி
யெல்லா, மோகவே தனையு மாறி முனிவர்முற்
பதிய டைந்தார். 78

சனற்கு மாரன்சம் வத்தகற் குரைத்தனன்
சநந்தனன் புலகற்குப், புனிற்றி தீர்முநி கௌ
தமன் பொருட்டிது புகன்றனன் புகன்றுனிங்,
கநித்த மற்றுள விதுபாத் துவாசனுக் கங்கிரா
வளித்தானேர், செகிப்பி லாவிது கபிலமா முநி
பஞ்ச சிகற்குரைத் தனன்முன்னே. 79

எந்தை யாகிய பராசரன் சநகனு விலங்கிடப்
பெற்றுனென், தந்தை பாலருந் தவஞ்செய்வான்
மீகியுந் தானறிந் திடப்பெற்று, னந்த கோபனன்
மனையினின் மதலையாய் நடித்தநா ரணன்குந்தி,
மைந்த னுகிய பார்த்தனுக் கருளினுன் வழங்
கினன் மான்றேர்மேல். 80

எம மாகவெ னக்கிது ருத்திர
வாம தேவன்வ ழங்கின னுதலாற்
காம னீறெழக் காய்ந்தவக் கண்ணுத
லும மேசர னுகத்த ருவதே. 81

வேருக நானிந்த வெம்பிறவி வேரறுப்பா,
னேருளு மிறையவனே யென்றவனை யடைகின்
றேன், மாருத வன்போடு மனைமக்கள் கிளை
யொடுநீ, ராருருஞ் சடைமுடியா னடியடைமி
னிதுவேண்டில். 82

ஒழியாது நற்கருமயோகத்தா லுருத்திரனை,
வழிபாடு செய்யுமென மாமுனிவன் மறைப்பொ
ருளை, மொழிவானை நோராயம் முக்கணிறை
யெனமுனிவர், கழிகாத லொடுபணிந்து கைதொ
ழுது களிகூர்ந்து. 83

ஓதம் பற்றியோ குணர்ந்துறவ கமலநீ யுன்றிரு
வருளாலே, போதம் பெற்றவா னவர்களும்
பெறலரும் புராணபூ ரணன்செம்பொற், பாதம்
பற்றியப் பவக்கடல் கடக்கநற் பத்திபெற் றன
மாற்ரு, லேதும் பெற்றனம் பெருததொன்
றில்லையென் றிணையடி பணிவுற்ருர். 84

தீதின் முத்தியைச் சேரவேண் டினர்சிவ
னடிக்கே, யாதி லர்ச்சனை செய்தன ரந்தவெல்
லையிலாப், போத முற்றநற் கருமயோ கினைப்
புதல் வர்களா, யாத ரிப்பவர்க் குரைமினென்
றருண்முனி பணித்தான். 85

மாமறையின் மெய்ப்பொருளை மாலொடுச
நற்கு மாரன்முத லார்க்கிறைவ ழங்குதிரு வார்த்
தை, யாமைவடி வைக்கொடரி யமுதமத நத்தன்
றருமுனிவர் கட்கருளு மறிவதனை யன்பாற்,
ருமதமில் சௌனகனை யாதிமுனி வர்க்குத் தந்த
ருளு கென்றுதலை யாலுறவ ணங்கித், தோமின்
முனி சூதனுரை செய்யவவர் கட்குச் சுருதிகடெ
ரிந்தமுனி சொன்னபரி சீதால். 86

மூவர் தேடிறைச நற்கு மாரன்முதன் முனிவர்
கட்குமொழி கீதையிங், கியாவ ரோதினரி தன்
பொ ருட்டுணிவ ரியாவர் கேட்பவரி யாவர்தம்,
பாவம் வேரொடுப றிந்து நல்லபா மப்பதம்
பெறுவ ராதலான், மேவு மன்பினெடு மோத
மீளுதலில் வீடு வேண்டினன்வி ரும்புவான். 87

11. யோக அத்தியாயம் முற்றுப் பெற்றது.

ஆக விருத்தம் — 338.

சிவப் பிரகாசம் என்னும்

ஈஸ்வர கீதை முற்றுப் பெற்றது.

சர்வஞ் சிந்மயம்.

உ

சிவமயம்.

ஈஸ்வர கீதை பாட்டு 338-க்கு முதற் குறிப் பகராதி.

ஈஸ்வர கீதை பாட்டு முதற் குறிப் பகராதி
முற்றுப் பெற்றது.

அத்தியாயம் 11-க்கு. பாட்டு 338. 59 எழுத்து.